

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Artur Fryc Sędzia Dorota Opilowska-Starzec Sędzia Edyta Dzielińska
Protokolant:	sekretarz sądowy Bartłomiej Fachinetti

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2022 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa K. K. (1)

przeciwko Prokuraturze Krajowej z siedzibą w W. oraz Prokuraturze Okręgowej W. z siedzibą w W.

o odszkodowanie za naruszenie zasad równego traktowania w zatrudnieniu

1. zasądza od Prokuratury W. z siedzibą w W. na rzecz powódki K. K. (1):

a. kwotę 16 800 (szesnaście tysięcy osiemset) złotych tytułem odszkodowania za naruszenie zasad równego traktowania w zatrudnieniu,

b. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania,

2. w pozostałym zakresie oddala powództwo.

Sędzia Dorota Opilowska-Starzec Sędzia Artur Fryc Sędzia Edyta Dzielińska

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 lutego 2021 r. (data prezentaty BP) powódka K. K. (1) wniosła o zasądzenie na podstawie art. 18^(3d) k.p w zw. z art. 11⁽¹⁾, art. 11⁽²⁾, art. 11⁽³⁾ k.p., z art. 18⁽¹⁾ k.p., art. 18^(3a) § 1 odszkodowania za doznaną krzywdę w wysokości 76.000 zł z tytułu naruszenia zasady równego traktowania i zakazu dyskryminacji w związku z wydaną w dniu 15 stycznia 2021 r. przez Prokuraturę Krajową reprezentowaną przez Prokuratora Krajowego B. Ś. decyzją kadrową o oddelegowaniu powódki do wykonywania czynności służbowych w Prokuraturze Rejonowej w G. na okres 6 miesięcy, podjętą przy zastosowaniu przez w/w dyskryminującej powódkę przyczyny w związku z jej aktywnością i pełnieniem przez nią funkcji p.o. Prezesa Zarządu, legalnie działającego Stowarzyszenia (...), pozwaniem w dniu 03 kwietnia 2019 r. przed Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn. akt VII P 383/19) m.in. Prokuratury Krajowej reprezentowanej przez Prokuratora Krajowego B. Ś. w związku z degradacją powódki w 2016 r. z Prokuratury Regionalnej w W. do Prokuratury Okręgowej W. w W. oraz występowaniem w charakterze interwenienta ubocznego, reprezentującego Stowarzyszenie w sprawie o sygn. akt XXI P 33/19 zawisłej przed Sądem Okręgowym w Warszawie. Na podstawie art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c. powódka oświadczyła także, że podjęła próbę pozasądowego sposobu rozwiązania sporu. Próba ta nie przyniosła oczekiwanych rezultatów, z uwagi na brak zainteresowania strony pozwanej. Nadto powódka wniosła o udzielenie zabezpieczenia przez nakazanie pracodawcy

powódki K. K. (1) wstrzymanie jej delegowania do wykonywania czynności w Prokuraturze Rejonowej w G. na czas trwania postępowania w tej sprawie.

Powódka wniosła o przeprowadzenie dowodów z dołączonych do pozwu, szczegółowo wskazanych dokumentów, a nadto o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka – Prokuratora Okręgowego w T. A. K., Prokuratora Rejonowego w G. B. W., Prokuratora Prokuratury Regionalnej w B. delegowanego do Prokuratury Krajowej – E. B., pełniącej funkcję Rzecznika Prasowego Prokuratury Krajowej, Prokuratora M. J. byłego zastępcy Prokuratora Generalnego A. S. (1), aktualnie wykonującego obowiązki służbowe w Prokuraturze Okręgowej w T. oraz dowodu z przesłuchania stron: powódki K. K. (1), B. Ś. (w piśmie z 15 lutego 2022 r. powódka dokonała modyfikacji wniosku, tj. wniosła o przesłuchanie B. Ś. w charakterze świadka – k. 619-620 a.s.) oraz Ł. O.. Z ostrożności procesowej, na wypadek niepowołania tych osób do reprezentowania strony pozwanej, powódka wniosła o ich przesłuchanie w charakterze świadków.

Nadto powódka zawnioskowała o zobowiązanie niżej wymienionych podmiotów do przedstawienia wskazanych dokumentów znajdujących się w ich posiadaniu:

1. Prokuratury Okręgowej W. w W. o przedstawienie informacji o ilości i rodzaju spraw (z uwzględnieniem ilości tomów akt głównych i załączników poszczególnych postępowań) pozostających w referacie powódki na dzień 15 stycznia 2021 r.,

2. Prokuratora Krajowego oraz poszczególnych kierowników jednostek, to jest Prokuratorów Okręgowych w O. E., G., T., P., B., W., W. oraz Prokuratury Okręgowej W. w W. o przedstawienie informacji nadzień 15 stycznia 2021 r. dotyczącej:

- obsady etatowej poszczególnych powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury wchodzących w skład kierowanych przez nich prokuratur okręgowych z uwzględnieniem ilości przypisanych etatów, etatów obsadzonych oraz obciążenia poszczególnych prokuratorów prokuratur rejonowych,

- obsady etatowej wydziałów do spraw przestępczości gospodarczej oraz wydziałów śledczych prokuratur okręgowych kierowanych przez nich prokuratur okręgowych z uwzględnieniem ilości przypisanych etatów, etatów obsadzonych oraz ilości spraw prowadzonych przez poszczególnych prokuratorów (z wyszczególnieniem ilości tomów akt głównych i załączników poszczególnych postępowań),

- wykazu prokuratorów z prokuratur okręgowych (oraz jednostek im podległych) w: O., E., G., T., P., B., W. delegowanych do Prokuratury Krajowej (z wyłączeniem Wydziałów Zamiejscowych Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i korupcji) uwzględniającej imię i nazwisko prokuratora, zajmowane stanowisko służbowe oraz wyznaczone miejsce służbowe w Prokuraturze Krajowej (odpowiedni Departament bądź Biuro),

- zanonimizowanej informacji dotyczącej ilości osób z poszczególnych jednostek wchodzących w skład prokuratur okręgowych w: O., E., G., T. (szczególnym uwzględnieniem prokuratury Rejonowej w G.), P., W., B., W. oraz Prokuratury Okręgowej W. w W., które w dniu 15 stycznia 2021r. nie mogły wykonywać obowiązków służbowych z powodu zakażenia wirusem SARS COV-2,

3. Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego o przedstawienie wykazu prokuratorów delegowanych do Ministerstwa Sprawiedliwości, uwzględniającego imię i nazwisko prokuratora, zajmowane przez niego stanowisko służbowe wraz ze wskazaniem komórki Ministerstwa Sprawiedliwości, w której prokurator wykonuje czynności służbowe w miejscu oddelegowania,

4. Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych o przedstawienie akt sprawy cywilnej z powództwa K. K. (1) przeciwko statio fisci Skarb Państwa Prokurator Generalny, Prokuratura Krajowa reprezentowana przez Prokuratora Krajowego B. Ś., Prokuratura Regionalna w W. reprezentowana przez

Prokuratora Regionalnego A. S. (2), Prokuratura Okręgowa W. w W. reprezentowana przez Prokuratora Okręgowego Ł. O. o zasądzenie odszkodowania (sygn. akt VIIP 383/19).

W uzasadnieniu pozwu nadmieniono między innymi, iż powódka wnosi o odszkodowanie w związku z dyskryminującym ukształtowaniem treści stosunku pracy, polegającym na jej oddelegowaniu na podstawie decyzji kadrowej Prokuratora Krajowego z dnia 15 stycznia 2021 r. do jednostki poza miejsce jej zamieszkania. Powódka wywiodła, iż rzeczony pismo z dnia 15 stycznia 2021 r. stanowi przejaw zakazanego przez przepisy prawa nierównego traktowania pracowników w zakresie warunków zatrudnienia ze względu na aktywne uczestnictwo powódki w Stowarzyszeniu (...) oraz sygnalizowanie nieprawidłowości dostrzeżonych w pracy, a nadto w związku z zainicjowanym przez powódkę przed Sądem Rejonowym dla miasta stołecznego Warszawy powództwem o odszkodowanie w związku z degradacją, która miała miejsce w kwietniu 2016 r. i jej uczestnictwem w charakterze interwenienta ubocznego w innym podobnym postępowaniu. W ocenie powódki regulacja zawarta w art. 106 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze nie daje możliwości delegowania prokuratury poza miejsce zamieszkania do jednostki równorzędnej lub jednostki niższego rzędu, jeżeli nie skutkuje możliwością uzyskania wynagrodzenia w stawce wyższej, a tak jest w przypadku delegacji powódki. Gdyby bowiem po 6 miesiącach powódka wyraziła zgodę na delegację w oparciu o przepis art. 106 § 2 ustawy, to nie skutkowałoby to uzyskaniem wynagrodzenia w stawce wyższej. W tym kontekście decyzja Prokuratora Krajowego w swej istocie jest niezgodna z prawem i narusza ustawę. Jeżeli uznać za rzetelne motywacje Prokuratora Krajowego odnoszące się do powodów delegowania powódki, a mianowicie wsparcia jednostek posiadających braki kadrowe, to winien on w tym przypadku zastosować przepis art. 106 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze, który wskazuje, iż w szczególnie uzasadnionych przypadkach, jeżeli wymaga tego sytuacja kadrowa może on delegować prokuratora, ale z jednostki znajdującej się co najwyżej w okręgu, w którym znajduje się siedziba jednostki, gdzie jest zatrudniony. Przyjmując zatem, że jednostką zatrudniającą prokuratorów rejonu G. jest Prokuratura Okręgowa w T., to z jej obszaru (z jednej z prokuratur rejonowych, ewentualnie Prokuratury Okręgowej) winien być delegowany prokurator do jednostki wymagającej wsparcia kadrowego. Tymczasem zarówno Prokurator Rejonowy w G., jak i Prokurator Okręgowy w T. nie posiadali wiedzy o delegowaniu powódki, jak również nie zgłaszali w tej materii żadnych wniosków do Prokuratury Krajowej. Powyższe potwierdza pismo Prokuratora Okręgowego w T. z dnia 02 lutego 2021 r. (sygn. PO IV IP\7021) z którego wynika, że nie występował on do swoich przełożonych o wzmocnienie kadrowe Prokuratury Rejonowej w G. z uwagi na niemożność zapewnienia prawidłowego funkcjonowania tej jednostki, co oznacza, iż uznał, że obsada dwóch etatów orzeczniczych jest wystarczająca do zapewnienia jej stabilnej organizacji.

Dodatkowo powódka wskazała, że z przekazanej za pismem z dnia 2 lutego 2021 r. przez Prokuratora Rejonowego w G., odpowiedzi na wniosek złożony w trybie IP (sygn. PR I Ip 2.2021), w tym sprawozdania PK-PIK z działalności powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury w sprawach karnych za 2020 r. wynika, że wyniki statystyczne Prokuratury Rejonowej w G. za 2020 r. są bardzo dobre: niewielka ilość spraw stanowiących tzw. zaległość z poprzedniego okresu sprawozdawczego (31 spraw), brak postępowań długotrwałych (tj. powyżej 1 roku do 5 lat), niewielki wpływ spraw do tej jednostki (1082 sprawy), co w przeliczeniu na 2 prokuratorów oznacza 45 spraw rocznie w referacie, dochodzenie jako dominująca forma prowadzenia postępowań przygotowawczych (380 spraw), jak również duża ilość decyzji o odmowie wszczęcia dochodzenia (608) wskazuje, iż w jednostce tej są prowadzone postępowania przygotowawcze o nieskomplikowanym stanie faktycznym. Z powyższego zestawienia wynika w ocenie powódki, że jednostka do której delegowano powódkę ma bardzo dobrą sytuację, jeśli chodzi o wyniki pracy, w odróżnieniu od Wydziału ds. Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Okręgowej W. w W., w której powódka do 18 stycznia 2021 r. wykonywała obowiązki służbowe. Dodatkowo powódka wskazała, że w momencie rozpoczęcia delegacji powódki, zastępca prokuratora rejonowego miała udać się na 6 miesięczny urlop dla poratowania zdrowia. Oznacza to, że delegacja powódki nie poprawi sytuacji kadrowej tej jednostki, lecz pozostanie ona niezmieniona. Co więcej, delegacja została dokonana w czasie pandemii, gdy istnieje poważne zagrożenie dla życia i zdrowia. W konsekwencji, wysokość odszkodowania uwzględnia rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy, intensywności naruszenia jej dóbr osobistych w postaci dobrego imienia, czci, szerokiego zakresu konsekwencji wizerunkowych i osobistych przez nią poniesionych, jak również fakt, że naruszenia jej dóbr dokonały organy Państwa powołane do ochrony praworządności, a dotknęły one czynnego prokuratora, który do wykonywania swojej funkcji musi legitymować się walorami osoby nieskazitelnego charakteru, który zawsze w życiu zawodowym i osobistym

postępuje z poszanowaniem przepisów prawa. Pracodawca w sposób lekceważący odniósł się do powódki, nie przedstawiając jej powodów swojej decyzji i po raz kolejny upokorzył ją w środowisku prawniczym, jak również w środowisku społecznym, w którym funkcjonuje. Żądane roszczenie w kwocie 76 000 zł jest w pełni uzasadnione, lecz nie wygórowane. Uwzględnia naruszenia o charakterze dyskryminacyjnym, spowodowane przez Prokuratora Krajowego po raz drugi, co wskazuje na intencjonalność i umyślność jego zachowania wobec powódki. Dotkliwość tego postępowania jest tym większa, że została ona dokonana przez Prokuratora Krajowego, przez osobę, które winna stać na straży prawa, powołaną do ochrony praworządności, a nie łamania praw pracowniczych wynikających z kodeksu pracy.

(pozew – k. 3-32 a.s.)

Postanowieniem z dnia 26 marca 2021 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił wniosek powódki K. K. (1) o udzielenie zabezpieczenia. W uzasadnieniu ww. postanowienia Sąd wskazał, iż wniosek o zabezpieczenie zawarty w pozwie K. K. (1) nie mógł zostać uwzględniony i podlegał oddaleniu, gdyż wnioskowane zabezpieczenie nie miałyby służyć zabezpieczeniu roszczenia dochodzonego przez powódkę. Sąd podkreślił, że w niniejszej sprawie powódka dochodzi wyłącznie roszczenia o zapłatę odszkodowania czyli wywodzi roszczenie o charakterze majątkowym i pieniężnym. Zabezpieczenie tego rodzaju roszczenie musi polegać zatem na zagwarantowaniu wykonalności ewentualnego korzystnego dla powódki rozstrzygnięcia czyli na zapewnieniu możliwości wyegzekwowania zapłaty żądanej odszkodowania. Tymczasem wnioskowane zabezpieczenie tego rodzaju zagrożenia dla wykonalności żądanej zapłaty w ogóle nie wywodzi, jak też nie ma uzasadnionych podstaw by przyjąć, że w przyszłości w razie korzystnego dla powódki rozstrzygnięcia pozwani nie będą w stanie wypłacić jej zasądzonej należności. Wniosek o zabezpieczenie polegające na zakazie delegowania powódki do innej miejscowości nie pozostaje zatem w związku z dochodzonym przez nią roszczeniem o odszkodowanie. Nie służy on bowiem zapewnieniu wykonalności rozstrzygnięcia, które hipotetycznie będzie polegać na zasądzeniu odszkodowania dla powódki.

(postanowienie – k. 173 a.s., uzasadnienie postanowienia – k. 182-183 a.s.)

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył pozwany Prokuratura Krajowa. W uzasadnieniu podniesiono między innymi zarzut odnoszący się do tego, iż wniosek powódki w przedmiocie nakazania pracodawcy powódki wstrzymania delegacji nie jest sprawą cywilną i nie podlega rozpoznaniu w drodze sądowej (niedopuszczalność drogi sądowej), albowiem dotyczy ustrojowego i publicznoprawnego stosunku łączącego prokuratora.

(zażalenie – k. 218-231 a.s.)

Postanowieniem z dnia 31 maja 2021 r. w sprawie XIII Pz 40/21 p-I Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił zażalenie Prokuratury Krajowej, albowiem na odmowę udzielenia zabezpieczenia zażalenie przysługuje jedynie uprawnionemu.

(postanowienie z 31.05.2021 r. – k. 238-239 a.s.)

Zażalenie na ww. postanowienie z dnia 31 maja 2021 r. w sprawie XIII Pz 40/21 p-I złożył pozwany Prokuratura Krajowa.

(zażalenie – k. 248-262 a.s.)

Postanowieniem z dnia 13 września 2021 r. w sprawie pod sygn. XIII Pz 65/21 p-I Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił zażalenie pozwanego Prokuratury Krajowej na postanowienie z dnia 31 maja 2021 r. w sprawie XIII Pz 40/21 p-I.

(postanowienie z 13.09.2021 r. – k. 309 a.s.)

Zarządzeniem Nr (...) Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 kwietnia 2021 r. na podstawie art. 47 § 4 k.p.c. zarządzono rozpoznanie niniejszej sprawy prowadzonej pod sygn. akt XIII P 17/21 w składzie trzech sędziów zawodowych, ze względu na jej zawilóść.

(zarządzenie Nr (...) – k. 191 a.s.)

W odpowiedzi na pozew pozwani Prokuratura Krajowa i Prokuratura Okręgowa (...) w W., reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wnieśli o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego. W uzasadnieniu pozwani wskazali między innymi, iż powódka jako prokurator podlega przepisom pragmatyki służbowej, której jednym z elementów jest instytucja delegowania prokuratora. Powódka pozostaje w służbie prokuratorskiej od 1991 roku. W tym czasie delegowana była tylko raz poza miejsce zamieszkania. Dwukrotnie delegowana była „awansowo”: w 1995 roku do Prokuratury Okręgowej w Warszawie przed objęciem funkcji prokuratora Prokuratury Okręgowej oraz na przełomie 2003 i 2004 roku do Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie przed objęciem funkcji prokuratora Prokuratury Apelacyjnej. Nie sposób więc mówić o naruszeniu zakazu dyskryminacji czy zasad równego traktowania. Nadto pozwani podkreślili, iż delegowanie powódki do wykonywania czynności służbowych w Prokuraturze Rejonowej w G. odbyło się na mocy obowiązujących przepisów i wynikało z konieczności uzupełnienia stanu kadrowego w tej jednostce. Pozwani stanęli na stanowisku, iż przepis art. 106 § 2 ustawy – Prawo o prokuraturze nie zostawia luzów interpretacyjnych i zgodnie z zasadą *clara non sunt interpretanda* winien być odczytywany literalnie. Daje on możliwość Prokuratorowi Generalnemu oraz Prokuratorowi Krajowemu delegowania każdego prokuratora na okres do sześciu miesięcy, niezależnie od jego zgody, do innej jednostki organizacyjnej prokuratury – bez ograniczeń terytorialnych. Skoro przepis nie wymaga uzyskania zgody prokuratora na oddelegowanie, to konsekwentnie nie zawiera też obowiązku uzasadniania takiej decyzji, czego domaga się powódka. Żądanie takie nie ma więc podstaw. Art. 108 k.p.c. ma natomiast techniczny charakter i nie przesądza o awansowym charakterze instytucji delegowania. Istotą analizowanego przepisu jest zapewnienie możliwości elastycznego reagowania na potrzeby prokuratury. Pozwani wskazali również na to, iż powodem delegowania powódki do wykonywania czynności służbowych w Prokuraturze Rejonowej w G. była sytuacja kadrowa tej jednostki, którą obrazuje notatka służbowa jednostki kadrowej Prokuratury Krajowej – nadesłana w załączeniu. W notatce tej podniesiono m.in., iż: „Z analizy obciążenia prokuratorów w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury sporządzonej przez Biuro Kadr na podstawie wpływu spraw w I połowie 2020 roku wynikało, że w podanym okresie Prokuratura Rejonowa w G. była najbardziej obciążoną jednostką szczebla rejonowego w skali kraju. Średni miesięczny wpływ nowych spraw ogółem na jednego orzecznika w prokuraturach rejonowych w skali kraju wynosił 27,04 sprawy, podczas gdy średni miesięczny wpływ nowych spraw ogółem na jednego orzecznika w Prokuraturze Rejonowej w G. wynosił 60,50 sprawy.

Nadto pozwana Prokuratura Krajowa wniosła o oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych przez powódkę, tj. o dopuszczenie dowodu:

1. z zeznań świadka E. B., albowiem wypowiedź rzeczniczki miała charakter medialny, obrazujący szerszy stan rzeczy, nie może być ona traktowana jako uzasadnienie decyzji o delegowaniu. Podniesiono, iż stan zagrożenia epidemicznego miał na tamtym etapie wymiar trudny do realnej oceny, niemniej poziom zakażeń rósł, a małe jednostki prokuratury były szczególnie narażone na paraliż związany z absencją kadrową.
2. Z zeznań świadka prokuratora M. J., albowiem zeznania świadka nie mają znaczenia dla sprawy wobec charakteru prawnego art. 106 ustawy Prawo o prokuraturze, tj. braku ograniczeń terytorialnych jego zastosowania.
3. Z zeznań strony Prokuratora Krajowego B. Ś., albowiem Prokurator Krajowy nie musi posiadać szczegółowej wiedzy na temat sytuacji kadrowej w każdej jednostce prokuratury. Monitoringiem sytuacji kadrowej zajmują się podległe mu pionierzy.

Strona pozwana wniosła o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania Prokuratora Okręgowego w T. A. K., jak również z dokumentu urzędowego – notatki służbowej Biura Kadr Prokuratury Krajowej z 14 września 2021 r. – na okoliczność sytuacji kadrowej Prokuratury Rejonowej w G. w latach 2020 - 2021 i jej potrzeb w tym zakresie.

(odpowiedź pozwanych na pozew – k. 321-329 a.s.)

W dniu 22 kwietnia 2021 r. (data prezentaty BP) do tutejszego Sądu wpłynął wniosek Stowarzyszenia (...) o dopuszczenie na podstawie art. 61 § 2 k.p.c. do udziału w niniejszej sprawie, albowiem przedmiot postępowania dotyczy ochrony równości i niedyskryminacji przez bezpodstawne, bezpośrednie lub pośrednie zróżnicowanie praw i obowiązków. Stowarzyszenie nadmieniło, iż wśród jego podstawowych celów jest stworzenie równych szans i możliwości godnego wykonywania zawodu przez prokuratorów i urzędników prokuratury bez względu na zajmowane stanowiska i miejsca pracy (§ 6 pkt 5 Statutu Stowarzyszenia (...)). Nadto wskazano, iż powódka wyraziła pisemną zgodę na przystąpienie Stowarzyszenia do niniejszego postępowania.

(pismo Stowarzyszenia z 22.04.2021 r. – k. 199-200 a.s., Uchwała Nr (...) – k. 201 a.s., zgoda na przystąpienie organizacji pozarządowej – k. 202 a.s.)

W dniu 30 sierpnia 2021 r. zarządono poinformować Stowarzyszenie (...), iż zgodnie z treścią ww. pisma Sąd uznał, że Stowarzyszenie przystąpiło do niniejszej sprawy w trybie art. 61 § 2 k.p.c. po stronie powódki K. K. (1) i za jej zgodą, co nie wymaga wydania żadnego postanowienia (vide art. 76 i nast. w zw. z art. 62 § 2 k.p.c.).

(zarządzenie – k. 293 a.s.)

W trakcie rozprawy w dniu 13 października 2021 r. powódka oświadczyła, iż wnosi o odszkodowanie za nierówne traktowanie i dyskryminację, zaś kwota odszkodowania wynika z wielokrotności wysokości wynagrodzenia powódki, która obecnie uzyskuje wynagrodzenie w kwocie (...) zł – kwota odszkodowania stanowi (...) wynagrodzenie powódki. Nadto powódka wskazała, iż sprawa w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pod sygn. akt VII P 383/19 nadal jest w toku. Powódka poparła wszelkie zgłoszone w sprawie wnioski. Pełnomocnik pozwanych poparł wszelkie wnioski zgłoszone w odpowiedzi na pozew, jak również wskazał, iż jednorazowa delegacja powódki na przełomie 20 lat jej pracy nie jest dla niej krzywdząca. Strona pozwana wskazała również, iż nie kwestionuje załączników przedłożonych do pozwu, lecz okoliczność, iż nie było delegacji w innych latach. Nadto pozwani zaoponowali dopuszczeniu dowodu z przesłuchania świadka E. B.. Nie podjęto decyzji o zawarciu ugody. Sąd postanowił nie uwzględnić wniosku pełnomocnika pozwanych o oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków. Nadto Sąd postanowił pominąć wniosek powódki o zwrócenie się do Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego o przedstawienie wykazu prokuratorów delegowanych do Ministerstwa Sprawiedliwości, uwzględniającego imię i nazwisko prokuratora, zajmowane przez niego stanowisko służbowe wraz ze wskazaniem komórki Ministerstwa Sprawiedliwości, w której prokurator wykonuje czynności służbowe w miejscu oddelegowania.

(protokół rozprawy z 13.10.2021 r. – k. 362v a.s.)

W piśmie procesowym z dnia 27 października 2021 r. (data prezentaty BP) Stowarzyszenie (...) wniosło o uznanie powództwa w całości oraz pominięcie dowodu z przedłożonej notatki służbowej z dnia 14 września 2021 r. z uwagi na wątpliwości, czy jest to dokument, czy też jedynie projekt dokumentu sporządzony przez asystenta prokuratora (nie zaś osobę upoważnioną).

(pismo Stowarzyszenia – k. 387-388v a.s.)

W trakcie terminu rozprawy w dniu 8 grudnia 2021 r. powódka złożyła zastrzeżenie do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. wobec uchybienia przepisom postępowania poprzez bezzasadne pominięcie przez sąd zawartego w pozwie wniosku dowodowego o zwrócenie się do Ministerstwa Sprawiedliwości o informacje w przedmiocie delegowanych tam prokuratorów. Nadto powódka złożyła kolejne wnioski dowodowe:

1. o dołączenie do przedmiotowej sprawy oryginału jej akt osobowych gdyż złożone zostały w kopii potwierdzonej za zgodność przez pełnomocnika pozwanych, lecz nie jest on dysponentem jej akt osobowych i winny być one w jej ocenie potwierdzone przez Wydział (...) Prokuratury Okręgowej W.,

2. zwrócenie się przez Sąd do zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) Okręgu Regionalnego – R. ul. (...) - o przesłanie do akt przedmiotowej sprawy i dołączenie do kserokopii akt postępowania dyscyplinarnego, które zostało zainicjowane wobec powódki po skierowaniu pozwu w przedmiotowej sprawie, traktuje bowiem zainicjowanie postępowania dyscyplinarnego jako kolejną formę szykany, podczas gdy wcześniej zainicjowała również postępowanie przeciw Prokuraturze Krajowej o degradację,

3. wystąpienie przez Sąd do Sądu Okręgowego w Warszawie XXV Wydział Cywilny sygn. akt XXV C 930 /21 o przesłanie i dołączenie do akt przedmiotowej sprawy kopii pozwu o naruszenie dóbr osobistych Prokuratury Krajowej, która jest stroną tego postępowania. Pozew ten wytoczyła przeciwko powódce Prokuratura Krajowa w dniu 24 lutego 2021 r, a więc jeden dzień po złożeniu przez nią pozwu do Sądu Okręgowego o delegację, co powódka traktuje jako kolejną szukanę ze strony Prokuratury Krajowej, w związku z podejmowanymi przez powódkę działaniami prawnymi mającymi na celu przestrzeganie prawa pracy przez pracodawcę.

Powódka wniosła również o wystąpienie przez Sąd do Prokuratury Krajowej o przekazanie do akt przedmiotowej sprawy odpowiedzi Prokuratora Krajowego z dnia 4.05.2021 r. na interpelację nr (...) pani poseł K. P. (1) i odpowiedzi z dnia 31.03.2021 r. na pismo Rzecznika Praw Obywatelskich na okoliczność podania przesłanek, które uzasadniały zdaniem Prokuratury Krajowej do delegacji powódki do Prokuratury w G.. Ponadto, zgodnie pismem procesowym, które powódka skierowała do Wysokiego Sądu dnia 2.11.2021 r., kolejno powódka wniosła o pominięcie dowodu z notatki służbowej z dnia 14.09.2021 r., albowiem notatka ta nosi datę 14.09.2021 r., a więc została sporządzona po delegacji powódki, a więc po 15.01.2021 r. Poza tym według powódki nie jest to dokument, jest to projekt dokumentu, nie został on podpisany przez dyrektora biura kadr lecz przez asystentkę, czyli przez osobę która przygotowywała tę notatkę, ponadto notatka nie zawiera sygnatury, która pozwalałaby ustalić za jakim numerem w biurze kadr ta notatka została zarejestrowana, w ocenie powódki notatka ta nie jest przydatna do wykazania danego faktu z uwagi na to że nie spełnia ona waloru dokumentu. Stowarzyszenie (...) poparła wniosek powódki. Pełnomocnik pozwanych wskazał na trudność w ustaleniu, gdzie znajdują się oryginalne akta osobowe powódki ze względu na liczbę spraw wytoczonych powódce. Prokuratura nie miała wiedzy dzień po złożeniu pozwu o fakcie złożenia tego pozwu, odpis pozwu był doręczony pół roku później. Pozew o naruszenie dóbr osobistych miał związek z wywiadem udzielonym Gazecie (...), w którym powódka negatywnie się wyrażała o Prokuratorze Krajowej. Notatka została sporządzona na podstawie dostępnych akt kadrowych w Prokuratorze Krajowej i odwzorowuje ona to co jest w dokumentach w biurze kadrowym Prokuratury Krajowej.

(protokół rozprawy z 08.12.2021 r. – k. 537-638 a.s.)

W trakcie terminu rozprawy z dnia 23 lutego 2022 r. powódka wskazała, iż w związku z delegacją do Prokuratury Rejonowej w G. poniosła koszty w kwocie (...) zł, które nie zostały na jej rzecz zrekompensowane. W tym względzie K. K. (1) zgłosiła wniosek o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków M. A., M. M., M. W. (1) i J. B. (1) na okoliczność kosztów poniesionych przez powódkę w związku z delegacją powódki do Prokuratury Rejonowej w G.. Nadto, w związku z zeznaniami złożonymi przez świadka B. Ś. powódka wniosła o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków L. D. (1) – Dyrektora Biura Kadr Prokuratury Krajowej, Prokuratora Regionalnego w G. T. S., Prokuratora Regionalnego w W. J. R..

(protokół rozprawy z 23.02.2022 r. – k. 643v a.s.)

W piśmie procesowym z dnia 25 lutego 2022 r. (data prezentaty BP) powódka wniosła o otwarcie na nowo zamkniętej w dniu 23 lutego 2022 r. rozprawy, a nadto dopuszczenie i przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka L. D. (2) - dyrektora Biuro Kadr Prokuratury Krajowej, na okoliczność przesłanek podjęcia przez wyżej wymienionego decyzji w

przedmiocie oddelegowania mnie z dniem 15 stycznia 2021 r. na okres 6 (sześciu) miesięcy do Prokuratury Rejonowej w G.,

- na okoliczność powierzenia uprawnień do delegowania prokuratorów bez ich zgody poza miejsce zamieszkania Dyrektorowi Biura Kadr Prokuratury Krajowej, podejmowania przez niego ustaleń dotyczących ewentualnych okoliczności zawodowych i osobistych, które miałyby decyzje takie uzasadniać, bądź wskazywać na odstąpienie od delegowania konkretnego prokuratora, jak również podejmowania ostatecznej decyzji w tym zakresie w miejsce Prokuratora Krajowego, który zgodnie z treścią złożonych przez nie jego zeznań zastrzegł sobie jedynie uprawnienie do podpisywania aktu władczego,

- na okoliczność sporządzenia notatki urzędowej dołączonej do odpowiedzi na pozew, opatrzonej nagłówkiem Dyrektora Biura Kadr w okresie, kiedy było ono kierowane przez tegoż L. D. (2).

Jednocześnie w oparciu o treść art. 162 k.p.c., powódka wniosła zastrzeżenie na okoliczność podjęcia przez sąd, podczas rozprawy w dniu 23 lutego 2022 roku postanowienia w przedmiocie pominięcia dowodów z zeznań świadków L. D. (2), T. S. oraz J. R. jako decyzji ograniczającej powódce możliwość wyjaśnienia sprawy zgodnie z prawdą (art. 3 k.p.c.) i tym samym ustalenia prawdy materialnej.

(pismo powódki z 25.02.2022 r. – k. 647-648 a.s.)

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka K. K. (1) rozpoczęła aplikację prokuratorską z dniem 1 października 1991 r. w Prokuraturze Rejonowej dla Dzielnicy W.. Po ukończeniu aplikacji prokuratorskiej i odbyciu asesury, z dniem 1 sierpnia 1995 r. powódka została powołana na stanowisko prokuratora Prokuratury Rejonowej W., kolejno z dniem 1 października 2001 r. została powołana na stanowisko prokuratora Prokuratury Okręgowej w W.. Z dniem 1 grudnia 2004 r. K. K. (1) została powołana na stanowisko prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w W.. Wówczas funkcję przełożonego powódki wyższego rzędu pełnił M. J. pełniący ówczesnie funkcję w Prokuraturze Generalnej (obecnie wykonuje czynności w Prokuraturze Okręgowej w T.).

(mianowanie na stanowisko asesora – k. 23 a.o. cz. B., powołanie z 13.07.1995 r. – k. 50 a.o. cz. B., powołanie – k. 92 a.o. cz. B, delegacja – k. 93 a.o. cz. B, k. 95 a.o. cz. B., przedłużenia delegowania – k. 80 a.o. cz. B, k. 85 a.o. cz. B, k. 96 a.o. cz. B, k. 99 a.o. cz. B, k. 105 a.o. cz. B., k. 109 a.o. cz. B, k. 112 a.o. cz. B, powołanie z 26.11.2004 r. – k. 114 a.o. cz. B, zeznania M. J. – k. 538v-539 a.s.)

W okresie od dnia 15 maja 1997 r. do dnia 15 marca 2001 r. powódka pełniła funkcję kierownika Działu (...) w Prokuraturze Rejonowej W., od dnia 2 listopada 2006 r. do 14 kwietnia 2010 r. – funkcję Wizytatora Prokuratury Apelacyjnej w W. (w tym od 2 maja 2007 r. skierowano powódkę do wykonywania obowiązków służbowych z Wydziału (...)Prokuratury Apelacyjnej w W.). W okresie od 15 kwietnia do 31 grudnia 2010 r. powódka była Naczelnikiem Wydziału (...)Prokuratury Apelacyjnej w W..

(powierzenie pełnienia obowiązków z 10.05.1997 r. – k. 59 a.o. cz. B, powołanie z 14.11.1997 r. – k. 63 a.o. cz. B., odwołanie z 14.03.2001 r. – k. 75 a.o. cz. B, przeniesienie z 27.10.2006 r. – k. 119 a.o. cz. B, powołanie z 27.10.2006 r. – k. 120 a.o. cz. B, powołanie z 24.04.2007 r. – k. 121 a.o. cz. B, powołanie z 15.04.2010 r. – k. 128 a.o. cz. B, odwołanie z 22.12.2010 r. – k. 132 a.o. cz. B)

Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2016 r. , poz. 178) – (dalej: P.w.P.o.p.) w art. 1 wprowadziły w życie z dniem 4 marca 2016 ustawę z 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2016 r. poz. 177) – (dalej: P.o.p.), która weszła w życie 4 marca 2016 r. Nowe Prawo o prokuraturze wprowadziło odmienne do dotychczasowych uregulowania systemowe, na jej podstawie Urząd Prokuratora Generalnego sprawuje Minister Sprawiedliwości. Konsekwencją było zniesienie Prokuratury Generalnej i utworzenie Prokuratury Krajowej (art. 26 P.w.P.o.p.).

Aktem władczym z dnia 13 kwietnia 2016 r. (sygn. PK IX K 103.616.2016), wydanym na podstawie art. 39 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2016 r., poz. 178) Prokurator Generalny Z. Z. przeniósł powódkę z dniem 18 kwietnia 2016 r. na miejsce służbowe w Prokuraturze Okręgowej W. w W. z zachowaniem tytułu „prokuratora byłej Prokuratury Apelacyjnej w W.” oraz prawa do wynagrodzenia nabytego na dotychczas zajmowanym stanowisku. Z dniem 21 kwietnia 2016 r. powódka skierowana została do wykonywania czynności służbowych w Wydziale (...) Prokuratury Okręgowej (...) w W.. W jednostce tej powódka wykonywała obowiązki służbowe w Wydziale (...) do dnia 18 stycznia 2021 r.

(akt władczy z 13.04.2016 r. – k. 165 a.o. cz. B, skierowanie z dnia 21.04.2016 r. – k. 174 a.o. cz. B)

Powódka w Prokuraturze Okręgowej W. w W. współpracowała z Zastępcą Prokuratora Okręgowego – prokuratorem A. B. i Naczelnikiem (...) Wydziału (...) – prokuratorem M. B.. Funkcję Prokuratora Okręgowego W. w W. pełni od marca 2017 r. prokurator Ł. O.

(zeznania Ł. O. – k. 644-645v a.s.)

Pismem z dnia 4 października 2016 r., stosownie do treści art. 101 § 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o Prokuraturze, powódka poinformowała Prokuratora Okręgowego W. w W. o zainicjowaniu postępowania przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka w Strasburgu.

(pismo z 04.10.2016 r. – k. 185 a.o. cz. B)

Zaskarżając wskazaną powyżej decyzję kadrową z dnia 13 kwietnia 2016 r. powódka K. K. (1) zainicjowała postępowanie przed Sądem Rejonowym dla miasta stołecznego Warszawy, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, kierując w dniu 3 kwietnia 2019 r. pozew przeciwko: statio fisci Skarb Państwa Prokurator Generalny, Prokuratura Krajowa reprezentowana przez Prokuratora Krajowego B. Ś., Prokuratura Regionalna w W. reprezentowana przez Prokuratora Regionalnego A. S. (2), Prokuratura Okręgowa W. w W. reprezentowana przez Prokuratora Okręgowego Ł. O. o zasądzenie odszkodowania. Aktualnie postępowanie to pozostaje w toku i jest zarejestrowane pod sygn. akt VII P 383/19.

(pismo powódki z 26.07.2016 r. – k. 179-181 a.o. cz. B, pismo powódki z 03.11.2016 r. – k. 197-201 a.o. cz. B, pismo powódki z 01.08 2017 r. – k. 202-203 a.o. cz. B)

W okresie od dnia 7 marca 2016 r. do dnia 15 lutego 2022 r. funkcję Prokuratora Krajowego pełnił B. Ś.. W dniu 8 lutego 2022 r. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 194 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 ust. 2 zd. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 1422) i art. 31 ust. 1 regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej wybrał B. Ś. na stanowisko sędziego Trybunału Konstytucyjnego.

(zeznania B. Ś. – k. 640v a.s., Uchwała Sejmu RP – k. 621 a.s.)

W dniu 18 stycznia 2021 r. powódka otrzymała z rąk Prokuratora Okręgowego W. w W. Ł. O., przekazaną drogą faksową – decyzję kadrową z dnia 15 stycznia 2021 r. podpisaną przez I Zastępcę Prokuratora Generalnego, Prokuratora Krajowego B. Ś. (sygnatura: PK IX K 1122.76.2021), delegującą ją do wykonywania czynności służbowych w Prokuraturze Rejonowej w G. na okres od dnia 20 stycznia 2021 r. do dnia 19 lipca 2021 r. Podstawą prawną delegowania był przepis art. 106 § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku (Dz.U z 2019, poz.740) .

Decyzja nie posiadała uzasadnienia, jak również nie uzyskano od powódki uprzedniej zgody na dokonanie jej delegacji (okoliczność niesporna).

Prokuratura Rejonowa w G. oddalona jest od miejsca zamieszkania powódki o ponad 181 km. Powódka stawić się miała do pracy w miejscu oddelegowania w dniu 20 stycznia 2021 r. W związku z delegacją powódce wypłacane były diety

w wysokości od (...) zł do (...) zł za dni robocze, jak również powódka otrzymała zwrot środków finansowych z tytułu wynajmu mieszkania w kwocie (...) zł. Za pracę w weekendy powódce nie przyznawano ww. dodatków. W styczniu 2021 r. oprócz powódki delegowanych zostało kilku innych członków Stowarzyszenia (...). Prokurator J. O. z Prokuratury Rejonowej W. został delegowany do Prokuratury Rejonowej w L. – 260 km od miejsca zamieszkania. Prokurator E. W. z Prokuratury Rejonowej W. została delegowana do Prokuratury Rejonowej w Ś., miasta położonego 310 km od W.. Prokurator K. S. została delegowana z W. do Prokuratury Rejonowej w J. – 324 km od miejsca zamieszkania. Prokurator D. D. został delegowany z W. do G. – 411 km od miejsca zamieszkania. Wydana została także kolejna delegacja dla prokuratora M. K. (1) – do Prokuratury Rejonowej K..

(pismo z 15.01.2021 r. – k. 42 a.s., pismo – k. 43-46, zeznania powódki – 643 a.s., (...))

W dacie 14 września 2021 r. przez asystenta prokuratora M. S. sporządzona została notatka służbowa o następującej treści:

„Zgodnie z art. 106 § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku - Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2021 r., poz. 66) Prokurator Generalny lub Prokurator Krajowy może delegować prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury do innej jednostki organizacyjnej prokuratury. Decyzje o delegowaniu prokuratorów są jednym z elementów kształtowania polityki kadrowej prokuratury, wynikających z aktualnych potrzeb kadrowych danej jednostki organizacyjnej. Ze swej istoty mają charakter tymczasowy i służą realizacji określonych zadań służbowych. Wszelkie zmiany osobowe w jednostkach organizacyjnych, w tym delegowanie prokuratorów, mają na celu zapewnienie skutecznej realizacji zadań ustawowych prokuratury.

Trudna sytuacja kadrowa Prokuratury Rejonowej w G. była znana kierownictwu Prokuratury Krajowej. Potwierdzały ją dane statystyczne dotyczące obciążenia sprawami przypadającymi na jednego prokuratora. Decyzja o delegowaniu prokuratora do tej jednostki, która zapadła w styczniu 2021 roku, została oparta na danych dotyczących obciążenia sprawami przypadającymi na jednego orzecznika, uwzględniającymi faktyczne zatrudnienie w jednostce.

Z analizy obciążenia prokuratorów w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury sporządzonej przez Biuro Kadr na podstawie wpływu spraw w I połowie 2020 roku wynikało, że w podanym okresie Prokuratura Rejonowa w G. była najbardziej obciążoną jednostką szczebla rejonowego w skali kraju. Średni miesięczny wpływ nowych spraw ogółem na jednego orzecznika w prokuraturach rejonowych w skali kraju wynosił 27,04 sprawy, podczas gdy średni miesięczny wpływ nowych spraw ogółem na jednego orzecznika w Prokuraturze Rejonowej w G. wynosił 60,50 sprawy.

Ówczesne faktyczne zatrudnienie wynosiło dwóch prokuratorów, a limit etatów orzeczniczych kształtował się na poziomie trzech etatów. Wakat na stanowisku prokuratora powstał we wrześniu 2019 roku w wyniku przeniesienia służbowego prokuratora. Następnie, zgodnie z art. 81 § 1 cyt. ustawy - Prawo o prokuraturze, Prokurator Generalny obwieścił o wolnym stanowisku prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” z dnia 2 kwietnia 2020 roku, poz. 333. W wyniku przeprowadzonej procedury konkursowej, w marcu 2021 roku na stanowisko prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. został powołany przedstawiony we wniosku Prokuratora Okręgowego w T. kandydat, wykonujący do czasu powołania zawód adwokata. Żaden z asesorów prokuratorów nie przystąpił do konkursu na wskazane stanowisko, co świadczy o trudnościach w pozyskaniu kadry orzeczniczej dla omawianej jednostki.

Jak wynika z przedstawionych informacji, trudna sytuacja wynikająca z obciążenia pracą orzeczników Prokuratury Rejonowej w G. utrzymywała się również w II półroczu 2020 roku oraz w I kwartale 2021 roku. Powyższe wskazywało na potrzebę okresowego wsparcia kadrowego tej jednostki, co najmniej do czasu obsadzenia wolnego stanowiska prokuratora. Stwierdzone potrzeby kadrowe wymagały szybkiej reakcji, a przed podjęciem decyzji wzięto pod uwagę sytuację epidemiologiczną w kraju, związaną z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, w tym wynikającą z niej konieczność wzmocnienia kadrowego jednostek dotkniętych skutkami zakażeń. W Prokuraturze Rejonowej w G. poza bardzo dużym obciążeniem, wystąpiły dodatkowe trudności, wynikające z izolacji lub kwarantanny z powodu Covid-19, a co za tym idzie, również problemy z zapewnieniem obsady w dwuzmianowym trybie pracy. Czynności służbowe wykonywało dwóch orzeczników, a pod koniec 2020 roku prokuratorzy w tej jednostce zostali pozbawieni

wsparcia ze strony kadry administracyjnej z uwagi na przedłużające się zachorowania na Covid-19 w tej grupie pracowników.

Jednocześnie nie było możliwości wzmocnienia kadrowego Prokuratury Rejonowej w G. poprzez delegowanie prokuratorów z jednostek bliżej położonych, w których sytuacja kadrowa również była trudna. W sąsiednich Prokuraturach Rejonowych: w B., w C. i w W. sytuacja kadrowa była zbliżona. Są to bowiem małe pod względem liczby etatów jednostki, a jednocześnie obciążone sprawami przypadającymi na jednego orzecznika powyżej średniej krajowej.

Skład osobowy Prokuratury Rejonowej w G., jak również Prokuratury Rejonowej w C., w 2020 roku był zasilany delegacjami orzeczników na podstawie art. 106 § 6 cyt. ustawy - Prawo o prokuraturze, bowiem specyfiką małych jednostek jest, że nawet jednoosobowa absencja powoduje zagrożenie dla ich sprawnego działania. W 2020 roku aż trzykrotnie delegowano orzeczników z okręgu (...) do wykonywania czynności służbowych w Prokuraturze Rejonowej w G., w tym w jednym przypadku prokuratorem delegowanym do omawianej jednostki był prokurator jednostki wyższego szczebla - Prokuratury Okręgowej w T.. Prokuratura Rejonowa w C. została również wzmocniona kadrowo poprzez delegowanie prokuratora na podstawie art. 106 § 2 cyt. ustawy - Prawo o prokuraturze.”

W notatce w formie następującej tabeli przedstawiono wykaz delegacji w okręgu (...) do jednostek szczebla rejonowego w 2020, na podstawie art. 106 § 2 i § 6 cyt. ustawy - Prawo o prokuraturze:

Nazwisko i imię	Stanowisko	Delegacja do jednostki	Termin	Podstawa prawna
G. M.	Prokurator PR w W.	PR w G.	02.03.2020- 31.03.2020	art. 106 § 6
M. W. (2)	Prokurator PO w T.	PR w G.	10.07.2020- 20.08.2020	art. 106 § 6
P. M.	Asesor PR T.	PR w G.	20.07.2020- 21.08.2020	art. 106 § 6
P. A.	Prokurator PR T.	PR w C.	04.05.2020- 03.07.2020	art. 106 § 6
L. M.	Prokurator PR T.	PR T. (na czas pełnienia funkcji)	01.04.2020- 04.01.2021	art. 106 § 2
G. T.	Prokurator PR T.	PR w G.	21.09.2020- 22.02.2021	art. 106 § 2

Z. M.	Prokurator PR w G.	PR w C. (na czas pełnienia funkcji)	07.07.2020- 08.03.2021	art. 106 § 2
-------	--------------------	-------------------------------------	---------------------------	--------------

(notatka służbowa z 14.09.2021 r. – k. 332-334 a.s.)

W odległości bliższej od miejsca zamieszkania powódki do siedziby jednostki oddelegowania usytuowanych jest 7 Prokuratur Okręgowych w obszarze działania których znajduje się łącznie 61 prokuratur rejonowych. Są to następujące jednostki:

- Prokuratura Okręgowa w T., której podlega siedem prokuratur rejonowych (40 km),
- Prokuratura Okręgowa we W. (1), której podlega pięć prokuratur rejonowych (60,8 km),
- Prokuratura Okręgowa w P., której podlega osiem prokuratur rejonowych (83 km),
- Prokuratura Okręgowa w B., której podlega dziewięć prokuratur rejonowych (84 km),
- Prokuratura Okręgowa w O., której podlega jedenaście prokuratur rejonowych (137 km),
- Prokuratura Okręgowa w E., której podlega siedem prokuratur rejonowych (159 km).
- Prokuratura Okręgowa w G., której podlega czternaście prokuratur rejonowych (176 km).

Prokuratorzy z jednostek najbliższej położonych Prokuraturze Rejonowej w G. zostali delegowani do innych jednostek organizacyjnych Prokuratury Krajowej nieprowadzących postępowań przygotowawczych.

(informacje dotyczące limitów etatów/powołań/odwołań ze stanowisk prokuratorskich – k. 56-90 a.s.)

Od kwietnia 2016 r. Prokuraturą Okręgową w T. kieruje prokurator A. K.. Na dzień 15 stycznia 2021 r. w Prokuraturze Okręgowej w T. jeden prokurator oraz jeden pracownik nie mogli wykonywać obowiązków służbowych z powodu zakażenia wirusem SARS COV-2. Prokuraturze Okręgowej w T. podlega siedem Prokuratur Rejonowych (dane statystyczne z Prokuratury Okręgowej w T. – k. 421-427 a.s.):

1. Prokuratura Rejonowa T., której przydzielonych jest 18 etatów orzecznich, faktycznie obsadzonych jest 10 – 3 prokuratorów jest na delegacjach awansowych w wyższych jednostkach, 5 osób na dzień 15 stycznia 2021 r. przebywało na zwolnieniu lekarskim. Obciążenie na jednego prokuratora wynosiło 56,8 sprawy i było najwyższe z pośród wszystkich prokuratur rejonowych podległych Prokuraturze Okręgowej w T.. Na dzień 15 stycznia 2021 r. w Prokuraturze Rejonowej T. jeden prokurator oraz jeden pracownik nie mogli wykonywać obowiązków służbowych z powodu zakażenia wirusem SARS COV-2.
2. Prokuratura Rejonowa T., której przydzielonych jest 18 etatów orzecznich, faktycznie obsadzonych 13 – 2 prokuratorów jest na delegacjach awansowych w wyższych jednostkach, 3 osoby na dzień 15 stycznia 2021 r. przebywało na zwolnieniu lekarskim; obciążenie na jednego prokuratora wynosiło 50,1 sprawy. Na dzień 15 stycznia 2021 r. w Prokuraturze Rejonowej T.-Wschód jeden prokurator nie mógł wykonywać obowiązków służbowych z powodu zakażenia wirusem SARS COV-2.
3. Prokuratura Rejonowa w G., której przydzielonych jest 11 etatów orzecznich, faktycznie obsadzonych 9 – 2 prokuratorów jest na delegacji w Ministerstwie Sprawiedliwości, jeden na delegacji awansowej w wyższej jednostce, jednego prokuratora delegowano do tej jednostki, obciążenie na jednego prokuratora wynosiło 49,2 sprawy. Na dzień 15 stycznia 2021 r. w Prokuraturze Rejonowej w G. 3 pracowników nie mogło wykonywać obowiązków służbowych z powodu zakażenia wirusem SARS COV-2.

4. Prokuratura Rejonowa w B., której przydzielono 6 etatów orzeczniczych, faktycznie obsadzonych było 5 z nich – jeden z prokuratorów od 15 stycznia 2018 r. przebywa na delegacji awansowej do Prokuratury Krajowej. Obciążenie na jednego prokuratora sprawami wynosiło 47 spraw. Na dzień 15 stycznia 2021 r. żaden z prokuratorów nie był skierowany na izolację w związku z epidemią COVID-19.

5. Prokuratura Rejonowa w C., której przydzielono 4 etaty orzecznicze, miała na dzień 15.01.2021 r. wszystkie obsadzone etaty. Obciążenie na jednego prokuratora sprawami wynosiło 35,5 sprawy. Na dzień 15 stycznia 2021 r. żaden z prokuratorów nie był skierowany na izolację w związku z epidemią COVID-19.

6. Prokuratura Rejonowa w W., której przydzielono 3 etaty orzecznicze, miała wszystkie obsadzone etaty, obciążenie na jednego prokuratora wynosiło 33 sprawy. Na dzień 15 stycznia 2021 r. żaden z prokuratorów nie był skierowany na izolację w związku z epidemią COVID-19.

7. Prokuratura Rejonowa w G..

Funkcję prokuratora w Prokuraturze Rejonowej w G. od początku grudnia 2018 r. pełni Prokurator Rejonowy B. W.. W 2018 r. w Prokuraturze Rejonowej w G. miejsce miały decyzje kadrowe podjęte wobec kierownictwa Prokuratury, które były efektem stwierdzonych nieprawidłowości związanych ze sprawą zgonu J. S. i skutkowały delegowaniem prokuratorów Prokuratury Rejonowej w G. do innych jednostek okręgu Prokuratury Okręgowej w T.. Zaniechano podejmowania działań w związku z zapewnieniem pełnej obsady kadrowej w ww. jednostce po 2018 r., w tym realizowanych w porozumieniu z Prokuraturą Krajową.

W 2019 r. Prokuratura Rejonowa w G. liczyła trzech prokuratorów. W okresie październik-listopad 2019 r. oprócz prokuratora B. W. w Prokuraturze Rejonowej w G. pozostał jeden prokurator – A. G., która po przeniesieniu powódki w styczniu 2021 r. przeszła na zwolnienie lekarskie. Prokurator B. W. nie występował z wnioskiem o dodatkowe wsparcie kadrowe, z wnioskiem takim nie występował również prokurator A. K. z Prokuratury Okręgowej w T.. Przed podjęciem decyzji o delegacji powódki nie przeprowadzono żadnych konsultacji z prokuratorem A. K. w przedmiocie wytypowania osoby prokuratora do przeniesienia. O delegacji powódki do Prokuratury Rejonowej w G. prokurator A. K. został poinformowany za pośrednictwem faksu. Na dzień 15 stycznia 2021 r. Prokuraturze Rejonowej w G. przydzielono 3 etaty orzecznicze, faktycznie obsadzonych było 2. Obciążenie na jednego prokuratora sprawami wynosiło na dzień 15 stycznia 2021 r. 42,5 sprawy. W kwietniu 2021 r. miejsce miał konkurs w ramach którego zrekrutowano osobę prokuratora do Prokuratury Rejonowej w G.. W Prokuraturze Rejonowej w G. żaden z prokuratorów nie był skierowany na izolację w związku z epidemią COVID-19. Pomimo braków kadrowych, które dotyczą się znacznej ilości Prokuratur Rejonowych i Okręgowych, ustabilizowana była sytuacja związana z pracą w Prokuraturze Rejonowej w G. przed i po delegacji powódki. Zakresem działania Prokuratury Rejonowej w G. objęte są sprawy kryminalne o średnim stopniu skomplikowania, których przedział jest szeroki – w tym sprawy dotyczące wypadków drogowych, uchylanie się od alimentacji, czy wszelkiego rodzaju oszustwa. Nie należą do nich sprawy o najwyższym stopniu skomplikowania. Powódka K. K. (1) zajmowała się w trakcie delegacji około 40 sprawami, wśród których były sprawy o kradzieże, groźby karalne, sprawy alimentacyjne, sprawy dotyczące skierowania osób nadużywających alkoholu na leczenie odwykowe, sprawy o znęcanie się, czy posiadanie narkotyków.

(zeznania B. W. – k. 539-540 a.s., zeznania A. K. – k. 540-540v a.s., dane statystyczne z Prokuratury Okręgowej w T. – k. 421-427 a.s., zeznania powódki – k. 643-644 a.s.)

Poważne braki kadrowe, w tym na dzień 15 stycznia 2021 r., dotyczyły się jednostek prokuratur (...), które posiadały znaczne obciążenie sprawami na jednego prokuratora, wyższe aniżeli w Prokuraturze Rejonowej w G. . Prokuraturze Okręgowej w W. podlega 11 prokuratur. Prokuraturze Okręgowej W. w W. podlega 6 prokuratur. W jednostkach tych jest łącznie 112 wakatów orzeczniczych (78 w jednostkach podległych Prokuraturze Okręgowej w W. i 34 w jednostkach podległych Prokuraturze Okręgowej W. w W.). Najwyższe obciążenia sprawami na jednego prokuratora (bez spraw Pa, Pc) było w Prokuraturze Rejonowej W. i wynosiło 73 sprawy, w Prokuraturze Rejonowej (...) - 60 spraw, w Prokuraturze Rejonowej W. - 54 sprawy, w Prokuraturze

Rejonowej W. (1) - 52 sprawy, w Prokuraturze Rejonowej W. - 45 spraw, w Prokuraturze Rejonowej (...) - 44 sprawy, w Prokuraturze Rejonowej (...) - 43 sprawy. Na dzień 15 stycznia 2021 r. w izolacji domowej przebywało 2 prokuratorów wykonujących obowiązki w okręgu Prokuratury Okręgowej w W. – 1 prokurator z Prokuratury Rejonowej w P. i 1 prokurator z Prokuratury Rejonowej w G. (1)

(dane statystyczne z Prokuratury Okręgowej w W. – k. 437-465 a.s., sprawozdanie PK-PIK z działalności powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury w sprawach karnych za 2020 r. – k. 91-117 a.s.)

Na dzień 15 stycznia 2021 r. powódka K. K. (1) wykonywała powierzone zadania w Wydziale (...) Prokuratury Okręgowej W. w W.. W jej referacie pozostawało 8 spraw (łącznie 218 tomów akt głównych oraz 36 tomów załączników) o charakterze wielowątkowym i wieloosobowym. Szczegółowy wykaz tych postępowań był następujący:

L.p.	Sygnatura sprawy	Kwalifikacja prawna czynu	Liczba tomów akt głównych	Liczba tomów załączników
1.	PO II Ds. 105.2017	286 § 1 k.k.	42	0
2.	PO II Ds. 126.2018	291 § 1 k.k.	18	14
3.	PO II Ds. 1.2019	286 § 1 k.k.	38	0
4.	PO II Ds. 90.2019	286 § 1 k.k.	33	22
5.	PO II Ds. 95.2019	171 Pr. bankowe	72	0
6.	PO II Ds. 101.2020	286 § 1 k.k.	7	0
7.	PO II Ds. 112.2020	286 § 1 k.k.	2	0
8.	PO II Ds. 7.2021	286 §1 k.k.	6	0

Obsada etatowa prokuratur rejonowych podległych Prokuraturze Okręgowej (...) w W. na dzień 15 stycznia 2021 r. oraz obciążenie pracą na dzień 31 stycznia 2021 r. przedstawiała się następująco (statystyka prowadzona w ujęciu miesięcznym):

L.p.	Jednostka organizacyjna prokuratury	Liczba etatów orzeczniczych	Faktyczna obsada	Śr. mieś. wpływ na 31.01.2021 r
1.	PR W.	45	33	930

2.	PR W.	41	33	1314
3.	PR w W.	26	17	644
4.	PR w O.	14	11	265
5.	PR w L.	12	11	264
6.	PR w N.	11	10	217

Na dzień 15 stycznia 2021 r. Wydział (...) dysponował 21 etatami orzecznictwymi. Faktycznie czynności wykonywało w nim 14 prokuratorów, w tym Naczelnik Wydziału – T. K. oraz Kierownicy Działów – M. M. (2) i R. K. (1). Prokuratorom: W. J. i G. Ł. poza referatem karnym przypisano zadania związane z obsługą sądową spraw pozostających w Wydziale (sesje, posiedzenia). Osobami delegowanymi z jednostek podległych tut. Prokuraturze Okręgowej do wykonywania czynności w Wydziale (...) byli prokuratorzy: A. D., A. S. (3), J. K. (1), J. B. (2), P. P. (2).

Faktyczne obciążenie prowadzeniem referatu karnego przedstawiało się następująco:

L.p.	Prokurator	Liczba spraw w. referacie	Liczba tomów akt głównych	Liczba tomów załączników
1.	T. K.	2	11	0
2.	M. M. (2)	5	43	0
3.	R. K. (1)	5	29	0
4.	A. D.	11	83	0
5.	W. J.	2	7	0
6.	J. K. (1)	10	129	0
7.	M. K. (1)	10	91	4
8.	G. Ł.	3	6	0
9.	M. M. (3)	10	92	2

10.	J. B. (2)	13	135	0
11.	P. P. (2)	12	125	0
12.	R. P. (1)	8	253	0
13.	A. S. (3)	9	231	0
14.	P. W.	11	253	0

Na dzień 15 stycznia 2021 r. Wydział (...) dysponował 20 etatami orzecznictwymi. Faktycznie czynności wykonywało w nim 17 prokuratorów, w tym Naczelnik Wydziału – M. B. oraz Kierownicy Działów – S. B. i R. K. (2).

Osoby funkcyjne poza prowadzeniem referatu spraw karnych przypisane mają zadania związane z wewnętrznym nadzorem służbowym.

Decyzją Prokuratora Krajowego z dnia 12 lipca 2016 r. powołany został w Wydziale (...) zespół prokuratorów w składzie: M. C. (1) (Kierownik zespołu), E. P., M. Ł., któremu powierzono do prowadzenia sprawę VI Ds. 59/11 liczącą 2200 tomów akt głównych. Osobami delegowanymi z jednostek podległych tut. Prokuraturze Okręgowej do wykonywania czynności w Wydziale (...) byli prokuratorzy: S. B. L. S., M. Ł., P. Ł., R. M., M. C. (1).

Faktyczne obciążenie prowadzeniem referatu karnego przedstawiało się następująco:

L.p.	Prokurator	Liczba spraw w referacie	Liczba tomów akt głównych	Liczba tomów załączników
1.	M. B.	2	24	1
2.	S. B.	4	172	214
3.	R. K. (2)	6	250	168
4.	W. B.	7	115	21
5.	J. B. (1)	6	101	0
6.	M. C. (1)	3	12	0
7.	M. C. (2)	8	192	16
8.	M. Ł.	2	10	0

9.	K. K. (1)	8	218	36
10.	P. Ł.	8	138	33
11.	R. M.	8	348	81
12.	T. N.	6	180	56
13.	E. P.	3	6	0
14.	R. P. (2)	7	183	0
15.	H. P.	6	108	0
16.	L. S.	8	332	131
17.	M. W. (1)	8	115	110

Do Ministerstwa Sprawiedliwości lub Prokuratury Krajowej delegowani byli wyłącznie prokuratorzy Prokuratury Okręgowej W. w W.. Nie delegowano tam prokuratorów prokuratur rejonowych podległych tutaj. Prokuraturze Okręgowej. Wykaz delegowanych prokuratorów ze wskazaniem komórki organizacyjnej, w której wykonywali oni czynności służbowe na dzień 15 stycznia 2021 r. przedstawiał się następująco:

L.p.	Stanowisko służbowe prokurator (...)	Miejsce delegowania do Prokuratury Krajowej lub Ministerstwa Sprawiedliwości
1.	M. K. (2)	PK - Departament Współpracy Międzynarodowej
2.	A. C.	PK - Biuro Prezydialne
3.	L. K.	PK - Departament Postępowania Sądowego
4.	L. M.	PK - Biuro Prezydialne
5.	K. K. (2)	PK - Departament Postępowania Sądowego

6.	A. P.	PK - Biuro Spraw Konstytucyjnych
7.	R. S.	PK - Biuro Informatyzacji i Analiz
8.	B. S.	PK - Departament Postępowania Sądowego
9.	D. K.	MS - Departament Legislacyjny Prawa Cywilnego
10.	K. M.	MS - Departament Współpracy Międzynarodowej i Praw Człowieka (Dyrektor Departamentu)

Z powodu zakażenia wirusem SARS COV-2 w dniu 15 stycznia 2021 r. nie wykonywał czynności jeden prokurator z Prokuratury Rejonowej w Wołominie.

(wykaz danych dot. obsady kadrowej i obciążenia pracą w ramach Prokuratury Okręgowej W. w W. – k. 467-468v a.s.)

Na koniec 2020 r. w prokuraturach rejonowych podlegających okręgowi Prokuratury Okręgowej W. w W. zaległości w załatwieniu spraw kształtowały się na poziomie od 77,04% 122,56%. W Prokuraturze Rejonowej W. w W. stwierdzono 12 wakatów orzeczniczych, przy wpływie spraw na poziomie 10.415, na następny rok pozostało do załatwienia 1045 spraw, w tym 245 trwających powyżej 3 miesięcy do 6 miesięcy, 125 spraw trwających powyżej 6 miesięcy do roku, 16 powyżej 1 roku do dwóch, 1 sprawa powyżej 2 lat do 5 lat. Zaległość pozostała do załatwienia na 2021 r. wyniosła 120,39% .

(dane statystyczne Prokuratury Okręgowej W. w W., sygn. PO V WO 037.4.2021)

W okresie delegacji powódki do Prokuratury Rejonowej w G. w marcu 2021 r. delegowana została do Prokuratury Okręgowej W. w W. Wydziału (...) prokurator E. O. z Prokuratury Rejonowej W..

(zeznania Ł. O. - k. 644-645v a.s.)

Delegowania prokuratorów wyższego rzędu do niższej jednostki prokuratury następowało po uprzednim uzyskaniu zgody osoby wytypowanej do przeniesienia. Przed delegowaniem powódki na podstawie decyzji kadrowej z dnia 15 stycznia 2021 r., jak również innych (...) Stowarzyszenia (...), nie zdarzały się przypadki delegowania prokuratorów do jednostek mieszczących się w analogicznie (jak w przypadku powódki) w znacznej odległości od miejsca zamieszkania osoby wytypowanej do przeniesienia. Zasadą było delegowanie osoby prokuratora w ramach tej samej jednostki. W trakcie procesu typowania osób do delegowania do danej jednostki prokuratury zasadniczo pod uwagę brano kwestie zamieszkania oraz kwestie rodzinne. Przed podjęciem decyzji o przeniesieniu prokuratora do jednostki niższego rzędu przeprowadzane były rozmowy ze wskazaną osobą – przeniesienia takie były sytuacjami rzadkimi.

(zeznania M. J. – k. 538v-539 a.s.)

Funkcję rzecznika Prokuratury Krajowej od kwietnia 2016 r. do kwietnia 2021 r. pełniła E. B.. Rzecznik prasowy wyłącznie sporadycznie kontaktował się bezpośrednio z Prokuratorem Generalnym. Wypowiedzi rzecznika następowały po uprzednim ich zaakceptowaniu przez Prokuratora Generalnego bądź jednego z jego zastępców.

(zeznania E. B. – k. 538-538v a.s., zeznania M. J. – k. 538v-539 a.s.)

W dniu 19 stycznia 2021 r. Rzecznik Praw Obywatelskich skierował do Prokuratora Generalnego Z. Z. oraz Prokuratury Krajowej zapytanie w przedmiocie nagłego delegowania prokuratorów – członków Stowarzyszenia (...) do jednostek organizacyjnych prokuratury mających swoje siedziby umiejscowione setki kilometrów od miejsc zamieszkania prokuratorów delegowanych. Rzecznik wskazał, że Prokurator Generalny zobowiązany jest szanować godność i inne dobra osobiste pracowników i nie może czynić ze swojego prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego. Powołał się także na sytuację epidemiologiczną utrudniającą podejmowanie podstawowych czynności związanych chociażby z poszukiwaniem tymczasowego miejsca zamieszkania. Wskazał, że decyzje Prokuratora Generalnego podjęte w odniesieniu do członków kierownictwa Stowarzyszenia (...), wyrażające krytyczne oceny w stosunku do kierownictwa prokuratury, budzą tym większe wątpliwości i mogą być postrzegane jako retorsja za prowadzenie legalnej działalności w Stowarzyszeniu. Rzecznik Praw Obywatelskich, działając na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz.U. z 2020, poz. 627) poprosił Prokuratora Generalnego o przedstawienie wyjaśnień w sprawie delegowania prokuratorów zawierających m.in. informację, czy w toku podejmowania decyzji o delegacjach wzięto pod uwagę sytuację rodzinną danego prokuratora, czy wzięto pod uwagę szczególne kwestie zdrowotne związane z epidemią koronawirusa, dlaczego udzielono delegacji właśnie, tym a nie innym prokuratorom. Rzecznik Praw Obywatelskich poprosił także o wskazanie przeciętnej liczby postępowań prowadzonych przez prokuratorów przypadających na 1 prokuratora w jednostkach organizacyjnych, do których zostali delegowani prokuratorzy – członkowie Stowarzyszenia (...) oraz liczby takich postępowań przypadających na prokuratora w jednostkach organizacyjnych, do których zostali oddelegowani.

(pismo RPO z 19.01.2021 r. – k. 43-46 a.s.)

Główny Inspektor Pracy w piśmie z dnia 8 marca 2021 r. udzielił odpowiedzi na pismo Rzecznika Praw Obywatelskich A. B. z dnia 29 stycznia 2021 r. ((...)).

(pismo GIP – k. 335-338 a.s.)

W sprawie delegacji prokuratorów, w dniu 19 stycznia 2021 r. poseł na Sejm RP – K. P. (2) skierowała interpelację nr (...) do Ministra Sprawiedliwości.

(Interpelacja Nr (...) – k. 47-48 a.s.)

Realizując obowiązek wynikający z art. 101 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze, powódka K. K. (1) skierowała do Prokuratora Krajowego wnioski o pisemne uzasadnienie podjętej przez niego decyzji kadrowej o oddelegowaniu do Prokuratury Rejonowej w G. oraz przedsądowe wezwanie do zaniechania działań polegających na niekorzystnym traktowaniu, wywołujących jednocześnie negatywne konsekwencje w związku z decyzją władczą o oddelegowaniu z dniem 15 stycznia 2021 r., zmieniającą warunki zatrudnienia w organach prokuratury.

(pisma z 29.01.2021 r. – k. 49-50, k. 53-55 a.s.)

Do dnia złożenia niniejszego pozwu pozwany nie ustosunkował się w jakikolwiek sposób do treści przesłanych przez powódkę pism.

Pismem z dnia 6 maja 2021 r., stosownie do treści art. 101 § 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze powódka poinformowała Prokuratora Okręgowego W. w W. o zainicjowaniu postępowania przed sądem w związku z delegowaniem do Prokuratury Rejonowej w G..

(pismo z 06.05.2021 r. – k. 211 a.o. cz. B)

Powódka K. K. (1) jest członkiem – założycielem Stowarzyszenia (...), powołanym dnia 4 stycznia 2017 r., a zarejestrowanym w dniu 26 stycznia 2017 r. w rejestrze, stowarzyszeń prowadzonym przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy pod nr KRS (...). Dnia 4 stycznia 2017 r. 10 członków – założycieli Stowarzyszenia dokonało pierwszego

wyboru władz Stowarzyszenia. Prezesem Zarządu został prokurator K. P. (1). W skład zarządu weszli ponadto prokurator D. K. i prokurator K. G.. W skład Komisji Rewizyjnej powołani zostali prokurator A. J., prokurator M. W. (1) i prokurator I. S.. Dnia 27 maja 2017 roku odbyło się pierwsze Zwyczajne Walne Zebranie Członków Stowarzyszenia, które dokonało wyboru nowych władz na kadencję 2017 – 2021. Prezesem zarządu ponownie wybrany został prokurator K. P. (1). Wiceprezesami są prokuratorzy K. K. (1) i D. K.. Komisję rewizyjną tworzą prokuratorzy E. W. J. G. i M. P.. Obecnie wobec rezygnacji prokuratora K. P. (1) z pełnienia funkcji prezesa, pracami zarządu kieruje powódka K. K. (1), (...). Stowarzyszenie posiada ogólnodostępną stronę internetową pod adresem: (...)

Celem ww. stowarzyszenia jest m. in. wspieranie działań podejmowanych dla urzeczywistnienia zasad demokratycznego państwa prawnego, dążenia do usytuowania prokuratury jako organu wymiaru sprawiedliwości w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, dążenie do zapewnienia prokuratorom podmiotowości, niezależności i autonomii podejmowaniu decyzji oraz przeciwdziałanie wszelkim przejawom niegodnego z prawem naruszania ich niezależności, kształtowanie postaw etycznych prokuratorów, czy rzetelne reprezentowanie jej działalności w środkach masowego przekazu.

(wydruki z KRS z rejestru stowarzyszeń i in. – k. 34-41, k. 203-210 a.s., Statut Stowarzyszenia – k. 211-217 a.s., źródło: (...)

W ramach Stowarzyszenia (...) powódka publicznie formułuje krytyczne uwagi zarówno co do zmian wprowadzanych w przepisach dotyczących prokuratury, jak i co do obecnego funkcjonowania tej instytucji uczestnicząc m.in. w konferencjach prasowych, dotyczących wydawanych co roku raportów: „(...) (2018 r.), „(...) (2019 r.), „(...) (2020 r.), w których przedstawiane są mechanizmy funkcjonowania prokuratury (awanse, nagrody, szykany, wydatki z budżetu, wyniki statystyczne). Wielokrotnie wypowiadała się krytycznie na temat aktualnej sytuacji w prokuraturze w środkach masowego przekazu. Powódka uczestniczyła także m.in. w dniu 18 lutego 2019 r. w spotkaniu Parlamentarnego Zespołu ds. reformy wymiaru sprawiedliwości podczas którego przedstawiła krytyczny stan polskiej prokuratury, czy w dniu 20 lipca 2020 r. w posiedzeniu Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka, gdzie zaprezentowała swoje uwagi i zastrzeżenia do prowadzonego śledztwa w sprawie tzw. (...). W dniu 02 maja 2017 r. w dzienniku „(...)” opublikowany był tekst powódki zatytułowany „(...)”, w którym zakwestionowała prawidłowość decyzji degradacyjnej jej dotyczącej, wydanej przez Prokuratora Generalnego w dniu 13 kwietnia 2016 r., w zakresie nie wydania aktu powołania na wskazane jej stanowisko służbowe. Powódka reprezentowała również Stowarzyszenie (...) jako interwenient uboczny w sprawie z pozwu prokuratora J. B. (1) przeciwko m.in. Prokuratorowi Krajowemu o jego degradację z Prokuratury Generalnej do Prokuratury Okręgowej W. w W. (sygn. akt XXI P 33/19).

(okoliczności bezsporne)

Miesięczne wynagrodzenie brutto powódki K. K. (1) liczone jako ekwiwalent za urlop wynosi (...) zł.

(zaświadczenie o wynagrodzeniu – k. 320 a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak również w oparciu o dokumenty zawarte w aktach osobowych powódki w postaci ich kserokopii poświadczonych za zgodność z oryginałem. Treść i autentyczność przeważającej większości tych dokumentów nie były kwestionowane przez strony postępowania, tym samym Sąd nie miał również podstaw do ich kwestionowania.

Na wstępie wskazać należy, iż powódka zakwestionowała przedłożony przez stronę pozwaną dokument prywatny w postaci notatki służbowej z dnia 14 września 2021 r. wystawionej przez Biuro Kadr Prokuratury Krajowej (k. 332-334 a.s.), wnosząc o oddalenie dowodu z tego dokumentu. Sąd oddalił jednak wniosek powódki o pominięcie dowodu z ww. notatki dołączonej do odpowiedzi na pozew przez stronę pozwaną. (k. 538 a.s.) Wskazać należy, iż rozróżnić należy kwestię oceny wartości dowodowej od dopuszczalności zgłoszenia dowodów z dokumentów, w tym dokumentu prywatnego. Nie budzi bowiem wątpliwości, iż wspomniana notatka służbowa jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. posiada status dowodu, tym samym może zostać poddana pod ocenę Sądu, który dopiero ocenia wartość dowodową tego rodzaju dokumentu. W myśl bowiem art. 245 k.p.c. dokument prywatny sporządzony w

formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Znaczenie tego dowodu w procesie dowodzenia nie jest jednak uprzywilejowane. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest bowiem generalnie słabsza niż moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z podstawowego w tym zakresie domniemania, iż ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania zgodności z prawdą). Nie przeszkadza to jednak w tym, aby sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy. Strona przeciwna w procesie wprawdzie może skutecznie zaprzeczyć prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzić, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, jednakże obowiązana jest okoliczności te udowodnić. W konsekwencji, dokument prywatny niewątpliwie stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. (zob. postanowienie SN z 15.04.1982 r., III CRN 65/82, LEX nr 8414; wyrok SN z 28.02.2007 r., V CSK 441/06, LEX nr 253445, wyrok SN z 8.08.2012 r., I CSK 25/12, LEX nr 1231454, zob. Piaskowska Olga Maria (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie procesowe. Komentarz aktualizowany, LEX) Twierdzenia zgłoszone przez powódkę nie mogły zatem skutkować w żadnym zakresie pominięciem tego rodzaju dowodu. Dokonując zaś już stricte oceny wspomnianej notatki służbowej Sąd uznał, iż stanowi ona wyłącznie dowód na okoliczność tego, iż dokument o tej treści został sporządzony. Sąd nie widział zaś uzasadnionych podstaw do obdarzenia treści zawartej w tej notatce walorem wiarygodności. Po pierwsze, notatka sporządzona została przez osobę asystenta prokuratora, nie zaś przez Prokuratora Krajowego, czy też Dyrektora Biura Kadr. Dane w niej zawarte nie zostały poparte innego rodzaju źródłami dowodowymi. Nadto o jej nikomej wartości dowodowej świadczy chociażby opatrzenie jej datą 14 września 2021 r., co wskazuje na to, iż sporządzona została już kilka miesięcy po delegowaniu powódki do Prokuratury Rejonowej w dniu 15 stycznia 2021 r. Z uwagi zatem na powyższe dane wynikające z ww. notatki służbowej nie mogły stanowić wiarygodnej podstawy do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Po drugie, powódka zakwestionowała dołączone do akt sprawy kserokopie dokumentów z jej akt osobowych. Sąd postanowił jednak o oddaleniu wniosku powódki o dołączenie oryginalnych akt osobowych, żądając przedstawienia ich w oryginale na dzień przesłuchania stron. (k. 538 a.s.) Podkreślić trzeba bowiem to, iż do akt niniejszej sprawy załączona została kserokopia akt osobowych powódki K. K. (1), która została poświadczona za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego K. K. (3) – pełnomocnika pozwanych. Powódka wskazała zaś, iż akta te winny być potwierdzone przez Wydział Organizacyjny Prokuratury Okręgowej W.. W myśl jednak art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Tym samym Sąd potraktował ostatecznie zarzuty powódki jako oscylujące wokół tego jakoby akta osobowe nie były pełne i w konsekwencji zwrócił się o ich przedstawienie w oryginale na dzień przesłuchania stron. Ostatecznie dokumenty zawarte w tych aktach również stały się podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Nadto Sąd poczynił ustalenia faktyczne również w oparciu o zeznania świadków M. J. (k. 538v-539 a.s.), A. K. (k. 540-541v a.s.) i B. W. (539-540 a.s.), jak również w oparciu o zeznania w charakterze strony pozwanej Prokuratury Okręgowej W. w W. – Ł. O. (644-645v a.s.), które to zeznania ww. osób należało uznać zasadniczo za wiarygodne. Osoby te zeznały między innymi na okoliczność faktycznych zdarzeń związanych z delegowaniem powódki do Prokuratury Rejonowej w G., rzeczywistych przyczyn tej delegacji, jej skutków, jak również na okoliczności szczegółowo wskazane w pozwie na karcie 7-9 a.s.

Wprawdzie świadek M. J. nie miał wiedzy odnośnie okoliczności i przyczyn delegacji powódki, jednakże potwierdził on w swych zeznaniach między innymi to, iż w okresie pełnienia przez niego funkcji w Prokuraturze Generalnej nie zdarzały się przed przeniesieniem powódki delegacje prokuratorów do tak odległych jednostek, jak również ewentualne przeniesienia do niższych jednostek, które zdarzały się sporadycznie i następowały po uzyskaniu zgody od osoby wytypowanej do przeniesienia. Świadkowie A. K. i B. W. również nie mieli wiedzy odnośnie przyczyn wytypowania powódki do delegacji do Prokuratury Rejonowej w G.. Potwierdzili jednak, iż pomimo trudnej sytuacji kadrowej w prokuraturze tej sytuacja była ustabilizowana pod względem wykonywania pracy, jak również wskazali, iż

nie występował w istocie z wnioskiem o uzupełnienie braków kadrowych. Nadto, świadek A. K. w swych zeznaniach stwierdził, iż poziom skomplikowania spraw rozpoznawanych w ww. prokuraturze jest średni, tym samym w jego ocenie zasadnym byłoby skierowanie prokuratora celem przyuczenia. Nadto, jak nadmieniał świadek, od lat w ramach funkcjonowania Uniwersytetu (...) w T. na wydziale prawa kształceni są na wysokim poziomie prawnicy – sytuacja ta skutkuje regularnym przyływem na rynek pracy nowych prawników, w tym prokuratorów, którzy zasilali i zasilają kadre w pobliskich prokuraturach. Tym samym decyzja o delegowaniu powódki – znacznie doświadczonego prokuratora z wieloletnim stażem, wywołała w ocenie świadka zaskoczenie. Co więcej, wykazane zostało na podstawie zeznań A. K., iż decyzje kadrowe podjęte wobec kierownictwa Prokuratury Rejonowej w G. w 2018 roku były efektem stwierdzonych nieprawidłowości związanych ze sprawą zgonu J. S. i skutkowały delegowaniem prokuratorów Prokuratury Rejonowej w G. do innych jednostek okręgu Prokuratury Okręgowej w T.. Wpływu na sytuację kadrową w ww. jednostce nie miała również sytuacja związana z epidemią COVID-19.

Ustaleń faktycznych Sąd dokonywał również w oparciu o wiarygodne zeznania samej powódki K. K. (1), które miały charakter logiczny, spójny z pozostałym materiałem dowodowym. Sąd dał wiarę powódce również w zakresie opisywanych przez nią negatywnych odczuć związanych z delegacją do niższej jednostki prokuratury. Uznać należało, iż delegacja ta godziła w dobre imię powódki i godność oraz uderzała w istocie w wizerunek w środowisku zawodowym, obniżała prestiż wśród pracowników sekretariatu i prokuratorów budowany przez wiele lat.

Co zaś się tyczy zeznań świadka E. B. (k. 538-538v a.s.), kojarzyła ona osobę powódki z wystąpieniami medialnymi. Świadek pełniła funkcję (...) Prokuratury Krajowej od kwietnia 2016 r. do kwietnia 2021 r. Sąd również ocenił powyższe zeznania jako wiarygodne, jednakże zeznania te w przeważającym zakresie należało uznać za nieprzydatne dla postępowania, albowiem E. B. nie posiadała szczegółowej wiedzy o przyczynach delegowania powódki do Prokuratury Rejonowej w G., w tym o kryteriach wyboru osoby do delegowania. E. B. posiadała ogólną wiedzę o zwiększonym obciążeniu Prokuratury Rejonowej w G., nie posiadała jednak wiedzy na temat przyczyn nadmiernego obciążenia. Świadek kojarzyła zaś okoliczność, iż miejsce miała delegacja kilku osób prokuratorów będących członkami Stowarzyszenia (...) poza miejsce zamieszkania – w prasie jako przyczynę delegacji wskazywano problemy kadrowe, jak również utrudnienia związane z epidemią COVID-19. Przy czym świadek nie znała treści pism podlegających wymianie pomiędzy prokuratorami a biurem kadrowym.

Odnosząc się zaś do zeznań świadka B. Ś., stały się one podstawą ustaleń faktycznych wyłącznie w niewielkiej części, w pozostałym zaś zakresie Sąd nie obdarzył ich walorem wiarygodności. Zeznań tych nie sposób uznać za wiarygodne w zakresie w jakim wskazywały na to, jakoby świadek nie miał wiedzy o działalności Stowarzyszenia (...) zwłaszcza, iż Stowarzyszenie to działa w sposób aktywny w mediach, posiada ogólnodostępną stronę internetową pod adresem: (...) z udziałem jego członków odbywały się liczne wywiady, konferencje prasowe, w ramach których niejednokrotnie formułowane są krytyczne uwagi zarówno co do zmian wprowadzanych w przepisach dotyczących prokuratury, jak i co do obecnego funkcjonowania tej instytucji. Powódka wypowiadała się zaś niejednokrotnie publicznie w sposób krytyczny zarówno co do zmian wprowadzanych w przepisach dotyczących prokuratury, jak i co do obecnego funkcjonowania tej instytucji. Niewątpliwym w istocie jest, iż do Prokuratury Krajowej dochodziły informacje o działalności powódki w Stowarzyszeniu oraz jej wypowiedziach w prasie. Niewiarygodność zeznań B. Ś. w szczególności zaś potęguje okoliczność związana z delegowaniem w tym samym czasie innych prokuratorów – członków Stowarzyszenia – nie można bowiem pomijać tej zbieżności w delegacjach członków Stowarzyszenia. Co więcej, z zeznań powyższych w istocie wynikał brak obiektywnych kryteriów delegacji K. K. (1) do prokuratury oddalonej o ponad 181 km od miejsca jej zamieszkania, a mianowicie prokuratury nieposiadającej szczególnych zwiększonych potrzeb kadrowych w porównaniu do innych prokuratur (w tym chociażby jednostek (...)).

Sąd postanowił o nie uwzględnieniu wniosku pełnomocnika pozwanych o oddalenie wniosku (pismo na k. 321-329 a.s.) o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania osób zawnioskowanych przez powódkę. (k. 362v a.s.) Po pierwsze w tym miejscu należy nadmienić, iż wbrew twierdzeniom pełnomocnika pozwanych, który oponował wnioskowi powódki o przesłuchanie zgłoszonych świadków i stron oraz tym samym wniósł o ich oddalenie, w aktualnie obowiązującym stanie prawnym nieuwzględnienie przez Sąd wniosków dowodowych wymaga wydania postanowienia

o pominięciu, nie zaś o oddaleniu tych wniosków w myśl art. 235² § 2 k.p.c. Co zaś się tyczy samej argumentacji pełnomocnika pozwanych podniesionej na poparcie ww. twierdzeń, nie sposób podzielić zdania pozwanych jakoby wnioski te nie były istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy mając na uwadze chociażby sam kontekst zarzutu dyskryminacji. Wyjaśnić należy, iż nie jest wykluczona sytuacja, w której działanie, które formalnie jest zgodne z prawem, nie mogłoby zostać uznane za działanie o charakterze dyskryminującym, o czym szeroko będzie mowa w dalszych rozważaniach prawnych. W konsekwencji brak było podstaw do pominięcia powyższych wniosków dowodowych jako nieistotnych dla niniejszej sprawy, albowiem wnioski te przeprowadzone miały zostać celem ustalenia, czy faktycznie miejsce miały wobec powódki działania o charakterze dyskryminującym.

Nadto Sąd postanowił pominąć na podstawie art 235⁽²⁾ § 1 pkt 2 k.p.c. wniosek powódki o zwrócenie się do Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego o przedstawienie wykazu prokuratorów delegowanych do Ministerstwa Sprawiedliwości, uwzględniającego imię i nazwisko prokuratora, zajmowane przez niego stanowisko służbowe wraz ze wskazaniem komórki Ministerstwa Sprawiedliwości, w której prokurator wykonuje czynności służbowe w miejscu oddelegowania. (k. 363 a.s.) Dowód powyższy miał zostać przeprowadzony na okoliczność ustalenia faktycznej przyczyny delegacji powódki do pracy w Prokuraturze Rejonowej w G. w kontekście zaistnienia przesłanek, o których mowa w art. 106 ustawy Prawo o prokuraturze. W trakcie terminu rozprawy w dniu 8 grudnia 2021 r. powódka złożyła zaś zastrzeżenie do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. wobec uchybienia przepisom postępowania poprzez bezzasadne pominięcie przez sąd zawartego w pozwie wniosku dowodowego o zwrócenie się do Ministerstwa Sprawiedliwości o ww. informacje w przedmiocie delegowanych tam prokuratorów. Sąd postanowił podtrzymać swoją decyzję w przedmiocie wniosku dowodowego o wystąpienie o informacje do Ministerstwa Sprawiedliwości, albowiem należało uznać ją za nieprzydatną, nieistotną, zmierzającą jedynie do przedłużenia tego postępowania. (k. 538 a.s.)

Sąd postanowił również pominąć wnioski dowodowe powódki zgłoszone w trakcie terminu rozprawy w dniu 8 grudnia 2021 r. jako spóźnione zmierzające do przedłużenia postępowania (art 235⁽²⁾ § 1 pkt 5 k.p.c.). (k. 538 a.s.) Powódka domagała się bowiem zwrócenia się przez Sąd do Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) Okręgu Regionalnego – R. ul. (...) – o przesłanie do akt przedmiotowej sprawy i dołączenie do kserokopii akt postępowania dyscyplinarnego, które zostało zainicjowane wobec powódki po skierowaniu pozwu w przedmiotowej sprawie, traktuje bowiem zainicjowanie postępowania dyscyplinarnego jako kolejną formę szykany, podczas gdy wcześniej zainicjowała również postępowanie przeciw Prokuraturze Krajowej o degradację, o wystąpienie przez Sąd do Sądu Okręgowego w Warszawie XXV Wydział Cywilny sygn. akt XXV C 930 /21 o przesłanie i dołączenie do akt przedmiotowej sprawy kopii pozwu o naruszenie dóbr osobistych Prokuratury Krajowej, która jest stroną tego postępowania. Powódka wskazała, iż pozew ten wytoczyła przeciwko powódce Prokuratura Krajowa w dniu 24 lutego 2021 r, a więc jeden dzień po złożeniu przez nią pozwu do Sądu Okręgowego o delegację, co powódka traktuje jako kolejną szykanę ze strony Prokuratury Krajowej, w związku z podejmowanymi przez powódkę działaniami prawnymi mającymi na celu przestrzeganie prawa pracy przez pracodawcę. Powódka wniosła również o wystąpienie przez Sąd do Prokuratury Krajowej o przekazanie do akt przedmiotowej sprawy odpowiedzi Prokuratora Krajowego z dnia 4.05.2021 r. na interpelacje nr (...) pani poseł K. P. (1) i odpowiedzi z dnia 31.03.2021 r. na pismo Rzecznika Praw Obywatelskich na okoliczność podania przesłanek, które uzasadniały zdaniem Prokuratury Krajowej do delegacji powódki do Prokuratury w G.. W piśmie z dnia 29 grudnia 2021 r. (data prezentaty BP) powódka zgłosiła na podstawie art. 162 k.p.c. wniosek o wpisanie do protokołu rozprawy zastrzeżenie odnoszące się do uchybienia przepisom postępowania poprzez niezasadne zdaniem powódki pominięcie przez Sąd ww. wniosków dowodowych. (k. 556-603 a.s.) W trakcie terminu rozprawy w dniu 23 lutego 2022 r. Sąd postanowił podtrzymać swoje stanowisko o oddaleniu wniosków powódki. (k. 640v a.s.) W ocenie Sądu wnioski powyższe należy w istocie uznać za oczywiście spóźnione. Wskazać trzeba, iż powódka była zobowiązana przez Sąd do złożenia w terminie 7 dni odpowiedzi na odpowiedź na pozew, już wówczas miała możliwość zgłoszenia tego rodzaju wniosków dowodów. Powódka nie wskazała zaś na żadne okoliczności, które uniemożliwiałyby wcześniejsze wystąpienie z tego rodzaju wnioskami dowodowymi. Tego rodzaju działanie i oświadczenia strony powodowej zmierzają w istocie wyłącznie do przedłużenia postępowania w niniejszej sprawie. Co więcej, zaznaczyć należy, iż w orzecznictwie sądowym niewątpliwie dominuje pogląd o niedopuszczalności dowodu „z akt sądowych”, gdyż wbrew dosłownej treści art. 224 § 2 k.p.c. – dowód taki nie istnieje. Kwestia ta była

wielokrotnie przedmiotem orzecznictwa Sądu Najwyższego (m.in. wyrok SN z dnia 27 stycznia 1999 r., II CKN 798/97, LEX nr 50747, teza aktualna). Przepisy art. 243⁽¹⁾ i następne Kodeksu postępowania cywilnego zawierają katalog dowodów stosowanych w postępowaniu cywilnym. W związku z art. 309 k.p.c., ów katalog ma charakter otwarty – niemniej jednak, aby wyodrębnić inny rodzaj dowodu powinien on spełniać przynajmniej dwie przesłanki. Po pierwsze, nie może pokrywać się z wyróżnioną już w Kodeksie postępowania cywilnego kategorią dowodów. Po drugie, powinien wyodrębniać jakąś grupę potencjalnych środków dowodowych ze względu na wspólne im cechy, które są istotne dla procesu dowodzenia. W skład akt postępowania wchodzi zaś dokumenty prywatne (np. pisma procesowe, dowody z dokumentów), urzędowe (np. protokoły posiedzeń sądowych), środki dowodowe niebędące dokumentami (mapy, zdjęcia, rysunki, itp.). Każda z wyżej wymienionych kategorii jest już przedmiotem odrębnej regulacji, a fakt, że zostały one włączone do akt sądowych, nie zmienia sposobu przeprowadzenia z nich dowodu. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, jedynie część akt w postaci określonych dokumentów może stanowić środek dowodowy (por. też wyr. SN z dnia 15 kwietnia 2005 r., I CK 653/04, wyr. SN z dnia 30 maja 2008 r., III CSK 344/07). Uznanie, że przeprowadzenie dowodu z całych akt sprawy, w tym z akt sądowych (lub postępowania przygotowawczego) jest niedopuszczalne, ma na celu ochronę zasady bezpośredniości i prawidłowego przebiegu postępowania dowodowego. Abstrahując jednak od powyższego, niewątpliwym jest, iż powódka już wcześniej posiadała wiedzę na temat ww. postępowań, czy też o odpowiedzi Prokuratora Krajowego datowanej na 4 maja 2021 r. na interpelację nr (...) pani poseł K. P. (1) i odpowiedzi z dnia 31.03.2021 r. na pismo Rzecznika Praw Obywatelskich (przy czym interpelacja i pismo RPO zostały już dołączone do pozwu), zaś w piśmie stanowiącym ustosunkowanie się na odpowiedź na pozew kwestii powyższych nie poruszyła. Nadto, podkreślić należy, iż sprawa niniejsza dotyczy się nierównego traktowania w zatrudnieniu z uwagi na delegowanie powódki do Prokuratury Rejonowej w G., nie dotyczyła poprzednich okresów zatrudnienia powódki – kwestia postępowań dyscyplinarnych, czy też powództw kierowanych przeciwko powódce nie stanowiła podstawy faktycznej powództwa w niniejszej sprawie, tym samym podnoszone powyżej wnioski dowodowe nie miałyby istotnego znaczenia dla niniejszego postępowania.

Ponadto Sąd postanowił na podstawie art 235⁽²⁾ § 1 pkt 5 k.p.c. pominąć wniosek powódki zgłoszony na rozprawie w dniu 23 lutego 2022 r. o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków M. A., M. M., M. W. (1) i J. B. (1) na okoliczność kosztów poniesionych przez powódkę w związku z delegacją powódki do Prokuratury Rejonowej w G., jako spóźniony i zmierzający do przedłużenia postępowania. (k. 645 a.s.) W ocenie Sądu nie było bowiem wątpliwości odnośnie tego, iż powódka posiadała wiedzę odnośnie tego, jakie są przesłanki zgłoszonych przez nią roszczeń w istocie od początku wszczęcia procesu w niniejszej sprawie. W pozwie występowała zaś z roszczeniem o odszkodowanie z tytułu naruszenia zasad równego traktowania w zatrudnieniu, nie wskazując jednak w żadnym zakresie na szkodę majątkową poniesioną w związku z delegacją do prokuratury mieszczącą się w znacznej odległości od miejsca zamieszkania powódki. Nadmienić należy, co już zostało uprzednio wskazane, iż rolą Sądu nie jest występowanie z inicjatywą dowodową za stronę procesu, zwłaszcza gdy strona ta posiada wykształcenie prawnicze. Sąd nie miał zatem podstaw do tego, aby ww. wniosek dowodowy powódki uwzględnić z uwagi na to, iż nie został zgłoszony w odpowiednim terminie, zaś jego prowadzenie skutkowałoby nadmiernym przedłużeniem postępowania.

Sąd postanowił również pominąć wniosek dowodowy powódki o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków L. D. (1) – Dyrektora Biura Kadr Prokuratury Krajowej, Prokuratora Regionalnego w G. T. S., Prokuratora Regionalnego w W. J. R. na podstawie art. 235⁽²⁾ § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. Powódka na poparcie ww. wniosku wskazała, iż do momentu przesłuchania świadka B. Ś. nie miała wiedzy odnośnie okoliczności związanych z podejmowaniem decyzji w sprawie jej delegacji, w tym przy udziale L. D. (1) – Dyrektora Biura Kadr Prokuratury Krajowej, czy też Prokuratora Regionalnego w G. T. S., nadto nie miała wiedzy, iż niektóre spośród kwestii związanych z delegacją były podejmowane również w konsultacji z Prokuratorem Regionalnym w W. J. R.. Wniosek powyższy poparło Stowarzyszenie (...), pełnomocnik pozwanych zaniechał zaś zawnioskowania o przesłuchanie ww. świadków twierdząc, iż wystarczającym dowodem w niniejszej sprawie jest notatka służbowa Biura Kadr Prokuratury Krajowej z 14 września 2021 r. W ocenie Sądu, z uwagi na to, iż to strona powodowa wniosła o dopuszczenie dowodu z przesłuchania ww. osób, jak również w związku z rozkładem ciężaru dowodu obowiązującym w niniejszej sprawie, brak było podstaw do przeprowadzenia

ww. dowodu. Wniosek ten należało uznać za niemający znaczenia z perspektywy powódki i zgłoszonych przez nią roszczeń, a nadto również skutkujący niecelowym przedłużeniem postępowania w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie zważył, co następuje:

Powództwo K. K. (1) podlegało częściowemu uwzględnieniu.

Przed merytoryczną analizą roszczenia powódki, wpierv odnieść się jednak należało do kwestii formalnych, a mianowicie dotyczących się składu sądu wyznaczonego do rozpoznania w niniejszej sprawie. Art. 47 § 1 k.p.c. statuuje bowiem zasadę rozpoznawania spraw w postępowaniu procesowym w pierwszej instancji w składzie jednoosobowym, tzn. jednego sędziego, i jednocześnie określa wyjątki od tej zasady. W § 2 komentowany przepis wymienia taksatywnie sprawy, które w pierwszej instancji rozpoznaje sąd w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników, a należą do nich między innymi sprawy z zakresu prawa pracy o: ustalenie istnienia, nawiązanie lub wygaśnięcie stosunku pracy, o uznanie bezskuteczności wypowiedzenia stosunku pracy, o przywrócenie do pracy i przywrócenie poprzednich warunków pracy lub płacy oraz łącznie z nimi dochodzone roszczenia i o odszkodowanie w przypadku nieuzasadnionego lub naruszającego przepisy wypowiedzenia oraz rozwiązania stosunku pracy, o naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu i o roszczenia z tym związane, jak również o odszkodowanie lub zadośćuczynienie w wyniku stosowania mobbingu. Mając na uwadze powyższe nie budzi zatem wątpliwości, iż sprawa niniejsza o odszkodowanie za naruszenie zasad równego traktowania w zatrudnieniu w myśl ww. przepisu winna być rozpoznawana w składzie jednoosobowym, tzn. jednego sędziego. Co więcej, warto również nadmienić, iż od dnia 3 lipca 2021 r. na podstawie art. 15zszs⁽¹⁾ ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 (...), w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 oraz w ciągu roku od odwołania ostatniego z nich, w sprawach rozpoznawanych według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego w pierwszej i drugiej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego sędziego. Jednakże w myśl art. 47 § 4 k.p.c. Prezes sądu może zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów, jeżeli uzna to za wskazane ze względu na szczególną zawilóść lub precedensowy charakter sprawy. Ostatecznie skorzystano z możliwości wskazanej w art. 47 § 4 k.p.c. i zarządzeniem Nr (...) z dnia 14 kwietnia 2021 r. Prezes Sądu Okręgowego w Warszawie polecił rozpoznanie niniejszej sprawy prowadzonej pod sygn. akt XIII P 17/21 w składzie trzech sędziów zawodowych, ze względu na jej zawilóść.

Przechodząc dalej, w toku procesu pozwany – Prokuratura Krajowa podniósł zaś zarzut niedopuszczalności drogi sądowej w przedmiocie orzekania o wniosku K. K. (1) o udzielenie zabezpieczenia roszczenia powódki poprzez nakazanie pracodawcy wstrzymania jej delegacji. Twierdzenia w tym względzie zgłoszone zostały przez pełnomocnika ww. pozwanego w zażaleniu na postanowienie tutejszego Sądu z dnia 31 maja 2021 r. w przedmiocie oddalenia wniosku o udzielenie wspomnianego zabezpieczenia. (k. 248-262 a.s.) Pozwany wywodził, iż wniosek w przedmiocie nakazania pracodawcy powódki wstrzymania jej delegacji nie jest sprawą cywilną, albowiem dotyczy ustrojowego i publicznoprawnego stosunku łączącego prokuratora z Rzeczpospolitą Polską oraz stosunku służbowego w aspekcie odnoszącym się do elementu o charakterze publicznoprawnym (ustrojowym), a nie w aspekcie pracowniczym (nie dotyczy sensu stricto stosunku pracy i roszczeń wywodzonych ze stosunku pracy). W ocenie pozwanego wniosek ten dotyczył swoistego charakteru czynności służby publicznej oraz ingeruje w uprawnienia dyskrecyjne, władcze i suwerenne Prokuratora Krajowego do delegowania prokuratora w trybie art. 106 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze. W ww. wniosku powódka, zdaniem ww. pozwanego, w sposób nieuprawniony domagała się zatem niedopuszczalnej ingerencji przez Sąd w sferę ustrojową i publicznoprawną w postępowaniu o udzielenie zabezpieczenia. Tym samym taka materia orzekania Sądu jest niedopuszczalna i wywołuje celowość zaskarżenia postanowienia wydanego w przedmiocie nie podlegającym rozpoznaniu przez Sąd.

W tym miejscu wskazać należy, iż po pierwsze zarzut powyższy w istocie wydaje się nieistotny skoro podniesiony został wyłącznie w zażaleniu od postanowienia oddalającego wniosek o odmowie udzielenia powódce zabezpieczenia, które to zażalenie zostało odrzucone postanowieniem z dnia 31 maja 2021 r. w sprawie XIII Pz 40/21 p-I, albowiem na odmowę udzielenia zabezpieczenia zażalenie przysługuje jedynie uprawnionemu, a statusu takiego Prokuratura Krajowa nie posiadała. Postanowienie powyższe stało się zaś prawomocne wskutek wydania postanowienia z dnia

13 września 2021 r. w sprawie pod sygn. XIII Pz 65/21 p-I przez Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalającego zażalenie pozwanego Prokuratury Krajowej na wspomniane postanowienie z dnia 31 maja 2021 r. w sprawie XIII Pz 40/21 p-I. Sąd nie widział również podstaw do odrzucenia pozwu w niniejszej sprawie, a o odrzuceniu takiej nie wnioskowała strona pozwana. Powyższe okoliczności dawały zatem podstawę do uznania, iż twierdzenia strony pozwanej nie są zasadne. Z uwagi zatem już na powyższe przesądzona została poniekąd kwestia dopuszczalności drogi sądowej w niniejszej sprawie.

Analizując zaś stricte prawnie kwestię dopuszczalności drogi sądowej, powołać się w tym miejscu należy na art. 101 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz.U.2021.66 t.j. z dnia 2021.01.12), zgodnie z którym **w sprawach o roszczenia ze stosunku służbowego prokuratorowi przysługuje droga postępowania przed sądem właściwym dla spraw pracowniczych**. Co więcej, w tym względzie wypowiedział się również Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu w sprawie zarejestrowanej pod sygn. 53626/16 w odpowiedzi na skargę prokuratora J. B. (1) z dnia 5 września 2016 r. (będącego stroną postępowania przed Sądem Okręgowym w Warszawie XXI Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie pod sygn. XXI P 33/19). Europejski Trybunał Praw Człowieka wydał wprawdzie w dniu 30 maja 2017 r. decyzję oddalającą wniesioną przez J. B. (1) skargę. Trybunał podniósł jednakże, że Sąd Najwyższy, który rozpoznawał sprawę prokuratora, który ucierpiał w związku z tym samym co wnioskodawca przepisem, stwierdził, że kontrola sądu jest wyłączona dla decyzji Prokuratora Generalnego. W sprawie tej Sąd Najwyższy uznał, że decyzja podjęta na podstawie art. 36 Przepisów wprowadzających ustawę - Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2016 r. poz. 178, dalej – P.w.P.o.p.), która pociągnęła za sobą zmianę warunków zatrudnienia, podlega kontroli przez sąd pracy z ogólną zasadą określoną w art. 101 § 1 P.o.p., **Przepis ten stanowi, że sądy pracy są właściwe do rozpoznania roszczeń ze stosunku służbowego prokuratora** (punkt 38 decyzji ETPCz nr (...) B. przeciw P.).

Nadmienić jedynie w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią art. 36 P.w.P.o.p.:

„§ 1. Prokurator Generalny przenosi prokuratorów Prokuratury Generalnej oraz prokuratorów Naczelnej Prokuratury Wojskowej, których nie powołał do Prokuratury Krajowej, na inne stanowisko służbowe w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury z zachowaniem tytułu „prokuratora byłej Prokuratury Generalnej” lub „prokuratora byłej Naczelnej Prokuratury Wojskowej” oraz prawa do wynagrodzenia nabytego na dotychczas zajmowanym stanowisku, kierując się przy tym ich dotychczasowym miejscem zamieszkania lub miejscem pracy.

§ 2. Przy wykonywaniu czynności służbowych prokurator dotychczasowej Prokuratury Generalnej oraz prokurator dotychczasowej Naczelnej Prokuratury Wojskowej posługują się wyłącznie tytułem prokuratora związanym z aktualnie zajmowanym stanowiskiem służbowym.

§ 3. Wynagrodzenie prokuratora Prokuratury Generalnej oraz uposażenie prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej, którzy zostali przeniesieni na inne stanowisko służbowe w związku ze zmianą ustroju prokuratury, jest waloryzowane w terminach i w wysokości odpowiadających zmianom wynagrodzenia prokuratora Prokuratury Krajowej.”

Europejski Trybunał Praw Człowieka podzielił ponadto stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w postanowieniu z dnia 14 lipca 2016 r. (sygn. III PO 3/16), zgodnie z treścią którego art. 36 P.w.P.o.p obejmuje kryterium „miejsca zamieszkania” oraz „miejsca wykonywania pracy”. Zatem sąd pracy jest w stanie zweryfikować, czy kryteria te zostały należycie uwzględnione w zmianie warunków zatrudnienia. W podsumowaniu rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy stwierdził, że decyzja Prokuratora Generalnego wydana na mocy art. 36 P.w.P.o.p może być zakwestionowana przed sądem pracy, zgodnie z ogólnymi zasadami dotyczącymi właściwości tych sądów dla roszczeń ze stosunku służbowego prokuratora, zgodnie ze wspomnianym już powyżej art. 101 § 1 Prawa o prokuraturze z 2016 r. (punkt 26 decyzji ETPCz nr (...) B. przeciw P.).

Co więcej, w wyroku z dnia 16 czerwca 2021 r. w sprawie pod sygn. akt III PSKP 23/21 Sąd Najwyższy – Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych poruszał ww. kwestię. Sprawa tamtejsza tyczyła się przywrócenia do pracy prokuratora na poprzednich warunkach pracy i płacy oraz o wynagrodzenie i odszkodowanie po jego odwołaniu z dniem 1 lutego

2018 r. z delegacji do wykonywania czynności służbowych w Prokuraturze Apelacyjnej pismem z dnia 31 stycznia 2018 r. wystosowanym przez Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego. Wprawdzie stroną pozwaną w tamtejszym postępowaniu nie była Prokuratura Krajowa bądź Prokurator Krajowy, jednakże wynikające z tego orzeczenia rozważania należy zastosować odpowiednio również w realiach niniejszej sprawy. W sprawie tamtejszej nie doszło również do odrzucenia pozwu, postępowanie zakończyło się wyrokiem kasatoryjnym między innymi z uwagi na błędne i sprzeczne z utrwalonym orzecznictwem rozumowanie sądu II instancji, w tym dotyczące modyfikowania treści stosunku pracy prokuratorów i przyjęcie jakoby delegowanie prokuratora do innej jednostki prokuratury nie powodowało zmiany warunków pracy i płacy – nie została jednak stwierdzona nieważność postępowania. Sąd Najwyższy nie miał zaś wątpliwości odnośnie dopuszczalności drogi sądowej w sprawach dotyczących osoby prokuratora delegowanego do innej jednostki organizacyjnej.

Jak wskazał zaś Sąd Najwyższy – Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w wyroku z dnia 17 czerwca 2021 r., sygn. akt II PSKP 51/21: „Stosunek służbowy prokuratora ma złożony charakter; zawiera zarówno elementy stosunku pracy, jak i elementy o charakterze publicznoprawnym. Zgodnie z art. 3 KP pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, jeżeli zatrudnia pracowników. Przepis ten odwołuje się do tzw. zarządczej koncepcji pracodawcy, zgodnie z którą pracodawcą jest jednostka organizacyjna, której kierownictwo – bez względu na posiadanie tytułu majątkowego do zakładu – ma mandat do zarządzania nią i zatrudniania pracowników we własnym imieniu. Kompetencja do zatrudniania pracowników (i rozwiązywania stosunków pracy), jako decydująca o uznaniu za pracodawcę w rozumieniu art. 3 KP, nie musi dotyczyć zatrudniania wszystkich pracowników, a szczególnie nie musi uwzględniać pracowników na stanowiskach kierowniczych lub których status wykracza poza stosunki typowo pracownicze (nie wyłączając pracowników zatrudnionych w jednostce organizacyjnej na podstawie powołania przez właściwy organ nadrzędny). W tym kontekście za pracodawcę prokuratora należy uznać tę jednostkę prokuratury, w której wykonuje on zadania służbowe, jeżeli jednostka ta ma generalną kompetencję do zatrudniania pracowników (art. 74 § 1 w związku z art. 1 § 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze - Dz.U. z 2016 r. poz. 178 ze zm.).”.

W konsekwencji powyższego nie budzi wątpliwości legitymacja bierna po stronie pozwanego Prokuratury Okręgowej W. w W. w niniejszej sprawie – prokuratura ta bowiem pozostaje pracodawcą powódki. Co zaś się tyczy Prokuratury Krajowej, Sąd stanął na stanowisku, iż podmiot ten nie ma legitymacji biernej w niniejszej sprawie. Faktem jest, iż w myśl przepisów ustawy – Prawo o prokuraturze, a mianowicie art. 18 § 2 tej ustawy Prokurator Krajowy jest prokuratorem przełożonym prokuratorów Prokuratury Krajowej oraz prokuratorów pozostałych powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. W konsekwencji podejmuje on decyzje w zakresie spraw osobowych prokuratorów Prokuratury Krajowej, wykonuje uprawnienia w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej prokuratorów, sprawuje stałe zastępstwo Prokuratora Generalnego w wykonywaniu uprawnień określonych przepisami Prawa o prokuraturze w zakresie: przenoszenia prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury do innych jednostek, delegowania i odwołania z delegacji prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury z wyjątkiem delegowania do wykonywania czynności w Wydziałach Zamiejscowych Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji, udzielania prokuratorom powszechnych jednostek organizacyjnych urlopu dla poratowania zdrowia, zarządzenia usunięcia z akt osobowych prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury odpisów orzeczeń skazujących prokuratorów na kary dyscyplinarne, przedłużenia asesorum powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury okresu powierzenia pełnienia czynności prokuratorowskich, odwołania ze stanowiska prokuratora oraz zwolnienia ze stanowiska asesora powszechnej jednostki prokuratury, zasięgania od właściwego komendanta Policji informacji o kandydatach do objęcia stanowiska prokuratorowskiego i stanowiska asesora prokuratury, udzielania odpowiedzi kandydatom na stanowisko asesora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury o nieuwzględnieniu wniosku o mianowanie, podejmowania i podpisywania decyzji o wyrażeniu zgody na zajmowanie stanowiska prokuratora powyżej 65. roku życia, związanych z przeniesieniem prokuratora w stan spoczynku, podpisywania decyzji dotyczących przyznania prawa do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego, podejmowania i podpisywania decyzji, postanowień, zaświadczeń, upoważnień i pism procesowych w sprawach, o których mowa w

art. 7–9 ustawy z dnia 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 1998 r. Nr 98, poz. 607 ze zm.).

O ile brak jest wątpliwości, iż dopuszczalne jest wytoczenie powództwa przeciwko Prokuraturze Krajowej, zachodzi również dopuszczalność drogi sądowej w sprawach cywilnych, w których jest stroną, a nadto zdolność sądowa Prokuratury Krajowej. Jednakże nawet z tego tytułu, iż Prokurator Krajowy podejmuje w istocie wszelkie powyżej wymienione decyzje władcze w stosunku do prokuratorów, brak jest podstaw do tego, aby formułować roszczenia z tytułu stosunku pracy prokuratora pełniącego obowiązki w konkretnej prokuraturze przeciwko Prokuraturze Krajowej, bądź też Prokuratorowi Krajowemu. Co już zostało powyżej zaś nadmienione, powódka nie była związana stosunkiem pracy z Prokuraturą Krajową, a kwestia ta w istocie była decydująca bowiem roszczenia wywodzone przez powódkę z Kodeksu pracy wobec ww. jednostki należało uznać za nieuprawnione.

Nadto, jednostki jakimi są Prokuratura Krajowa bądź Prokuratura Okręgowa nie występują w procesie, w którym stroną przeciwną jest osoba prokuratora, jako podmioty *statio fisci* Skarbu Państwa.

Za utrwalone można uznać bowiem stanowisko Sądu Najwyższego, że w sprawach o roszczenia pracowników ze stosunku pracy (analogicznie tyczy się to stosunku służbowego prokuratora) stroną procesową nie jest Skarb Państwa, lecz państwowa jednostka organizacyjna, będąca pracodawcą w rozumieniu art. 3, reprezentowana przez osobę upoważnioną do działania w określonym zakresie w imieniu pracodawcy. Jednostka organizacyjna będąca pracodawcą jest biernie legitymowana w sporach ze stosunku pracy jej pracowników, nie wyłączając pracowników zatrudnionych w niej na podstawie powołania przez właściwy organ nadrzędny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1977 r., I PRN 115/77, OSNCP 1978, nr 10, poz. 177).

W konsekwencji zatem ww. okoliczności, brak jest przesłanki do odrzucenia pozwu w myśl art. 199 k.p.c. z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej, czy też z uwagi na nieposiadanie zdolności sądowej przez podmioty występujące po stronie pozwanych w niniejszej sprawie. Irrelevantna dla powyższego była zaś kwestia dotycząca braku legitymacji biernej po stronie Prokuratury Krajowej. Co więcej, zwrócić należy uwagę na to, iż w pozwie zaniechano sprecyzowania kwestii rozłożenia odpowiedzialności pomiędzy pozwanych Prokuraturę Krajową i Prokuraturę Okręgową W. w W.. Podkreślić trzeba, iż nie jest rolą Sądu zastępowanie strony (zwłaszcza w sytuacji gdy posiada ona wykształcenie prawnicze i zawodowo pełni obowiązki prokuratora) w dokonywaniu czynności procesowych leżących w jej interesie. Niedopuszczalne i bezzasadne jest przerzucanie na sąd tych obowiązków, gdyż mogłoby to prowadzić nie tylko do anarchizacji procesu, ale także do naruszenia zasady równości stron (zob. uzasadnienie uchwały 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 grudnia 2013, I OPS 13/13, ONSAiWSA 2014, nr 3, poz. 39, podobnie Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 23 sierpnia 2000 r., II CKN 1014/00, LEX nr 1635430, w uchwale Izby Cywilnej z dnia 27 lutego 2008 r., III CZP 135/07 OSNC 2009, nr 2, poz. 25, a także w postanowieniu z dnia 26 września 2012 r. II CZ 99/12, LEX nr 1293759). Tym samym, Sąd dokonuje oceny zgłoszonych roszczeń i żądań w wersji sformułowanej przez tego rodzaju stronę.

Jednocześnie na marginesie zaznaczyć w tym miejscu należy, iż wobec stwierdzenia, iż doszło do naruszenia zasady niedyskryminacji w zatrudnieniu (o czym dalej w rozważaniach), Sąd pochylił się również szczegółowo nad kwestią odnoszącą się do tego, czy Prokuratura Krajowa winna jednak odpowiadać w niniejszej sprawie na zasadach wynikających z Kodeksu cywilnego, a mianowicie czy zachodziły ewentualne podstawy do przypisania ww. jednostce odpowiedzialności *ex delicto* (art. 415 i nast. k.c.). Nie budzi bowiem wątpliwości tutejszego Sądu, iż każdy akt dyskryminacji stanowi w istocie czyn niedozwolony. Decyzja kadrowa z dnia 15 stycznia 2021 r. delegująca powódkę do wykonywania czynności służbowych w Prokuraturze Rejonowej w G. na okres od dnia 20 stycznia 2021 r. do dnia 19 lipca 2021 r. podpisana została zaś przez I Zastępcę Prokuratora Generalnego, Prokuratora Krajowego B. Ś.. Powyższe przyjęcie odpowiedzialności deliktowej Prokuratury Krajowej doprowadziłoby jednak do absurdalnej sytuacji odpowiedzialności *in solidum* dwóch podmiotów występujących po stronie pozwanej – Prokuratury Krajowej i Prokuratury Rejonowej, które to oba podmioty posiadają status *statio fisci* Skarbu Państwa. Co więcej, w ocenie tutejszego Sądu wątpliwe jest jednak przyjęcie w niniejszej sprawie odpowiedzialności deliktowej

Prokuratury Krajowej. Brak również podstaw do uznania, jakoby to Prokurator Krajowy wydający wspomniany akt delegacji winien odpowiadać na zasadzie winy i ponosić odpowiedzialność majątkową.

Przechodząc zaś do meritum, w tym miejscu podkreślić zaś trzeba, iż stosownie do treści art. 11¹ k.p. pracodawca jest obowiązany szanować godność i inne dobra osobiste pracownika. Nadto zgodnie z art. 11² pracownicy mają równe prawa z tytułu jednakowego wypełniania takich samych obowiązków; dotyczy to w szczególności równego traktowania mężczyzn i kobiet w zatrudnieniu. Przepis art. 11³ wskazuje zaś, iż jakakolwiek dyskryminacja w zatrudnieniu, bezpośrednia lub pośrednia, w szczególności ze względu na płeć, wiek, niepełnosprawność, rasę, religię, narodowość, przekonania polityczne, przynależność związkową, pochodzenie etniczne, wyznanie, orientację seksualną, zatrudnienie na czas określony lub nieokreślony, zatrudnienie w pełnym lub w niepełnym wymiarze czasu pracy – jest niedopuszczalna.

Ochrona godności człowieka, a więc i pracownika, wynika bezpośrednio z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, która w art. 30 wskazuje, że przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw człowieka i obywatela. Jest ona nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych.

W myśl natomiast art. 18^{3a} § 1 k.p. pracownicy powinni być równo traktowani w zakresie nawiązania i rozwiązania stosunku pracy, warunków zatrudnienia, awansowania oraz dostępu do szkolenia w celu podnoszenia kwalifikacji zawodowych, w szczególności bez względu na płeć, wiek, niepełnosprawność, rasę, religię, narodowość, przekonania polityczne, przynależność związkową, pochodzenie etniczne, wyznanie, orientację seksualną, zatrudnienie na czas określony lub nieokreślony, zatrudnienie w pełnym lub w niepełnym wymiarze czasu pracy. Równe traktowanie w zatrudnieniu oznacza niedyskryminowanie w jakikolwiek sposób, bezpośrednio lub pośrednio, z przyczyn określonych w § 1. (§ 2)

W myśl § 3 ww. przepisu dyskryminowanie bezpośrednie istnieje wtedy, gdy pracownik z jednej lub z kilku przyczyn określonych w § 1 był, jest lub mógłby być traktowany w porównywalnej sytuacji mniej korzystnie niż inni pracownicy. W zgodzie natomiast z § 4 ww. przepisu dyskryminowanie pośrednie istnieje wtedy, gdy na skutek pozornie neutralnego postanowienia, zastosowanego kryterium lub podjętego działania występują lub mogłyby wystąpić niekorzystne dysproporcje albo szczególnie niekorzystna sytuacja w zakresie nawiązania i rozwiązania stosunku pracy, warunków zatrudnienia, awansowania oraz dostępu do szkolenia w celu podnoszenia kwalifikacji zawodowych wobec wszystkich lub znacznej liczby pracowników należących do grupy wyróżnionej ze względu na jedną lub kilka przyczyn określonych w § 1, chyba że postanowienie, kryterium lub działanie jest obiektywnie uzasadnione ze względu na zgodny z prawem cel, który ma być osiągnięty, a środki służące osiągnięciu tego celu są właściwe i konieczne.

Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo K. K. (1) podlegało częściowemu uwzględnieniu. Sąd dopatrzył się naruszenia wobec powódki zasad równego traktowania w zatrudnieniu w związku z jej delegacją do Prokuratury Rejonowej w G..

Na wstępie zaznaczyć należy, iż bez znaczenia dla niniejszego postępowania pozostawała kwestia okoliczności mających miejsce przed wyżej wspomnianą delegacją powódki z dnia 15 stycznia 2021 r. Przypomnieć bowiem trzeba, iż powódka już uprzednio wywodziła roszczenia w związku z wydaniem na podstawie art. 39 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2016 r., poz. 178) aktu władczego z dnia 13 kwietnia 2016 r. (sygn. PK IX K 103.616.2016), na mocy którego Prokurator Generalny Z. Z. przeniósł powódkę z dniem 18 kwietnia 2016 r. na miejsce służbowe w Prokuraturze Okręgowej W. w W. z zachowaniem tytułu „prokuratora byłej Prokuratury Apelacyjnej w W.” oraz prawa do wynagrodzenia nabytego na dotychczas zajmowanym stanowisku. Z dniem 21 kwietnia 2016 r. powódka skierowana została bowiem do wykonywania czynności służbowych w Wydziale (...)Prokuratury Okręgowej W. w W.. W jednostce tej powódka wykonywała obowiązki służbowe w Wydziale (...) do dnia 18 stycznia 2021 r. Powódka zaskarżyła zaś wskazaną powyżej decyzję kadrową z dnia 13 kwietnia 2016 r. i zainicjowała tym samym postępowanie przed Sądem Rejonowym dla miasta stołecznego Warszawy, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, kierując w dniu 3 kwietnia 2019 r. pozew przeciwko: statio fisci Skarb Państwa Prokurator Generalny, Prokuratura Krajowa reprezentowana przez Prokuratora

Krajowego B. Ś., Prokuratura Regionalna w W. reprezentowana przez Prokuratora Regionalnego A. S. (2), Prokuratura Okręgowa W. w W. reprezentowana przez Prokuratora Okręgowego Ł. O. o zasądzenie odszkodowania. Wskazać należy, iż aktualnie postępowanie to, zarejestrowane pod sygn. akt VII P 383/19, pozostaje w toku. Tym samym brak podstaw do poruszania kwestii przeniesienia powódki z dniem 18 kwietnia 2016 r. na miejsce służbowe w Prokuraturze Okręgowej W. w W. na mocy aktu władczego z dnia 13 kwietnia 2016 r. i badania tego, czy działanie to również winno zostać ocenione jako naruszenie zasad równego traktowania.

Przechodząc dalej, poza sporem pozostawała okoliczność, iż powódka K. K. (1) aktualnie pozostaje pracownikiem Prokuratury Okręgowej W. w W., co już zostało zaś wyżej szczegółowo wyjaśnione, wyłącznie ten podmiot posiadał zatem legitymację bierną do występowania w niniejszej sprawie z powództwa o zasądzenie odszkodowania z tytułu nierównego traktowania w zatrudnieniu w związku z delegacją powódki do Prokuratury Rejonowej w G.. Tym samym, to wyłącznie ten podmiot winien ponosić odpowiedzialność odszkodowawczą wobec powódki.

Przechodząc zaś do kwestii ustaleń co do naruszeń, których dopuszczono się wobec powódki i analizy całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, nadmienić wpierw należy, iż w istocie zasadnicza część okoliczności faktycznych nie była sporna pomiędzy stronami procesu. Dowody zgromadzone w sprawie stanowiły zaś dla Sądu podstawę do przyjęcia, iż wydanie w stosunku do powódki K. K. (1) sprawującej funkcję na stanowisku prokuratora Prokuratury Okręgowej W. w W. decyzji w sprawie delegowania jej osoby do wykonywania czynności służbowych w jednostce niższego rzędu, a mianowicie w Prokuraturze Rejonowej w G. stanowiło czynność mającą znamiona nierównego traktowania w zatrudnieniu. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało zaś, iż w stosunku do żadnego z prokuratorów Prokuratury Okręgowej W. w W., oprócz osoby powódki, nie wydano decyzji o analogicznej treści mającej na celu oddelegowanie do jednostki niższego rzędu. Powyższe potwierdza zatem okoliczność, iż w przeciwieństwie do pozostałych prokuratorów Prokuratury Okręgowej W. w W., wobec powódki K. K. (1) dopuszczono się naruszenia zasad równego traktowania w zatrudnieniu. Nie budzi zaś wątpliwości Sądu to, iż tego rodzaju delegacja może zostać uznana za rodzaj gorszego potraktowania w zatrudnieniu. Powyższego dowodzi chociażby orzecznictwo Sądu Najwyższego, w tym rozważania poczynione chociażby w powoływanym już uprzednio wyroku z dnia 16 czerwca 2021 r. sygn. akt III PSKP 23/21. Wprawdzie w ww. sprawie Sąd Najwyższy analizował kwestię odwołania prokuratora z delegacji, jednakże zachodzą podstawy do tego, aby w sposób odpowiedni rozważania poczynione przez Sąd Najwyższy odnieść również do realiów niniejszej sprawy.

W wyroku tym wskazano bowiem, iż „Delegacja prokuratora, chociaż nie prowadzi do zmiany stanowiska służbowego, to wiąże się z faktyczną zmianą miejsca świadczenia pracy oraz zmianą wynagrodzenia (w przypadku delegacji na czas nieokreślony lub dłuższych delegacji na czas określony). Analogiczne skutki w obszarze prawa pracy wywołuje odwołanie prokuratora z delegacji, skoro powraca on do macierzystej jednostki organizacyjnej prokuratury i wynagrodzenie odpowiadające zajmowanemu stanowisku prokuratorowskiemu. Tego rodzaju zmiany w treści stosunku pracy prokuratora stanowią zmianę warunków pracy i płacy.” (...) „W braku dokonania odwołania prokuratora z delegacji na czas nieokreślony przy poszanowaniu instytucji uprzedzenia, uzasadnione jest żądanie przez prokuratora zasądzenia odszkodowania przy odpowiednim zastosowaniu art. 45 § 2 i 47¹ KP. Przepisy te stosowane są w konsekwencji odwołania się na zasadzie analogii do art. 42 KP oraz art. 11¹ jako podstawy prawnej zasady równego traktowania pracowników-prokuratorów.”

Mając zatem na uwadze okoliczność, iż miejsce miało faktyczne nierówne potraktowanie powódki K. K. (1) w zatrudnieniu wskutek jej delegacji do jednostki prokuratury niższego rzędu, Sąd obowiązany był kolejno do oceny, czy powyższe stanowiło dopuszczalne, legalne oraz dyskryminujące działanie.

Po pierwsze, wskazać należy, iż brak jest podstaw do tego, aby podważyć legalność działania Prokuratora Krajowego, który podjął decyzję o delegacji powódki. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż przedmiotowa delegacja powódki nastąpiła w oparciu o art. 106 § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku (Dz.U z 2019, poz.740). Zgodnie z jego treścią Prokurator Generalny lub Prokurator Krajowy może delegować prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury do innej jednostki organizacyjnej prokuratury. Delegowanie na okres dłuższy niż 6 miesięcy w ciągu

roku może nastąpić tylko za zgodą prokuratora. W konsekwencji powyższego, przedmiotowa decyzja miała swoje uzasadnienie w przepisach prawa – nie sposób podważyć jej legalności i dopuszczalności.

Powódka wywodziła wprawdzie, iż art. 106 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze jest przepisem o charakterze awansowym, gdyż wiąże się ze zwiększeniem wynagrodzenia po sześciu miesiącach. Powyższe wnioski powódka wywodziła na podstawie tego, jakoby treść art. 106 ww. ustawy winna być odczytywana w sposób łączny z art. 108 ustawy Prawo o prokuraturze. Faktycznie, zgodnie z ww. przepisem art. 108 § 1 ww. ustawy prokurator delegowany do innej jednostki organizacyjnej prokuratury, z wyjątkiem Prokuratury Krajowej, po 6 miesiącach delegowania uzyskuje na pozostały okres delegacji prawo do wynagrodzenia zasadniczego w stawce podstawowej, przewidzianego dla prokuratora tej jednostki, a jeżeli na zajmowanym stanowisku otrzymywał już wynagrodzenie w tej lub wyższej stawce, uzyskuje prawo do wynagrodzenia w stawce bezpośrednio wyższej. Nie sposób jednak podzielić argumentacji powódki, jakoby treść art. 106 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze winna być odczytywana z zastosowaniem również innych niż językowa wykładni. Sąd podziela w istocie stanowisko pozwanych w zakresie tego, iż przepis art. 106 § 2 nie zostawia luzów interpretacyjnych i zgodnie z zasadą clara non sunt interpretanda winien być odczytywany literalnie. Daje on bowiem możliwość Prokuratorowi Generalnemu oraz Prokuratorowi Krajowemu delegowania każdego prokuratora na okres do sześciu miesięcy, niezależnie od jego zgody, do innej jednostki organizacyjnej prokuratury – bez ograniczeń terytorialnych w razie zaistnienia szczególnych potrzeb uzasadnionych chociażby brakami kadrowymi w tej jednostce.

W tym miejscu odnosząc się zaś do kwestii braku uzasadnienia decyzji o delegowaniu powódki, na którą to okoliczność powoływał się chociażby w swych zeznaniach świadek B. Ś. – pełniący funkcję Prokuratora Krajowego do dnia 15 lutego 2022 r., wskazać należy, iż Sąd w istocie nie ma podstaw do oceny oraz ingerowania w celowość delegacji, czy też brane pod uwagę w trakcie procesu decyzyjnego kryteria. Podzielić można również twierdzenia pozwanych o tym, iż skoro przepis art. 106 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze nie wymaga uzyskania zgody prokuratora na oddelegowanie, to konsekwentnie nie zawiera również obowiązku uzasadniania takiej decyzji.

Kontynuując, podkreślić zaś trzeba, iż okoliczność związana z tym, że samo podjęcie decyzji w powyższym względzie należy uznać za formalnie legalne i mające oparcie w przepisach prawnych, nie oznacza, iż brak jest możliwości do uznania tego rodzaju działań za działania o charakterze dyskryminacyjnym i wskazującym na nadużycie prawa. Nierówne traktowanie jest bowiem dopuszczalne, gdy postanowienie, kryterium lub działanie jest obiektywnie uzasadnione ze względu na zgodny z prawem cel, który ma być osiągnięty, a środki służące osiągnięciu tego celu są właściwe i konieczne. W przypadku nieudowodnienia tego kryterium, nawet w sytuacji legalności działania danego podmiotu, osoba wobec której dopuszczono się aktu dyskryminacji ma prawo domagać się stosownego odszkodowania.

W tym miejscu należy na marginesie zaznaczyć, iż, oceniając dane działanie jako niezgodne z prawem, brak jest podstaw do odwoływania się do przepisów traktujących o działaniach dyskryminacyjnych, albowiem istnieją wówczas podstawy do wywodzenia swych żądań w oparciu o innego rodzaju podstawy prawne. W takich realiach istnieje możliwość wywodzenia roszczeń w oparciu chociażby o przepisy Kodeksu cywilnego, w tym przepis art. 24 k.c. dotyczący się ochrony dóbr osobistych. Zgodnie bowiem z art. 11¹ k.p. pracodawca jest obowiązany szanować godność i inne dobra osobiste pracownika. Dobra osobiste osoby zatrudnionej nie stanowią zaś odrębnej kategorii prawnej, ale są uznawane za dobra osobiste powszechnego prawa cywilnego. W konsekwencji w przypadku bezprawnego działania pracodawcy i naruszenia dobra osobistego pracownika zachodzą podstawy do domagania się między innymi zadośćuczynienia na podstawie m.in. przepisu art. 448 k.c. Przy stosowaniu tego przepisu sąd bierze zaś pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych, w tym winę sprawcy naruszenia dóbr osobistych i jej stopień oraz rodzaj naruszonego dobra (wyrok SN z 19.04.2006 r., II PK 245/05, OSNP 2007/7–8, poz. 101). Tym samym, w takich realiach, w przypadku naruszenia przez pracodawcę dóbr osobistych pracownika zasadnym byłoby zatem zasądzenie zadośćuczynienia odpowiadającego kwocie wynagrodzenia przeliczonej przez okres trwania wspomnianego naruszenia.

W posumowaniu powyższych rozważań można zatem stwierdzić, iż nie są trafne i wystarczające argumenty pozwanych, iż skoro delegacja powódki była formalnie zgodna z prawem to wykluczone jest dochodzenie

roszczeń z tytułu dyskryminacji. Z istoty swej bowiem przepisy zabraniające dyskryminacji mają chronić pracownika (również prokuratora) właśnie w sytuacjach, w których dotyczące go decyzje kadrowe formalnie nie naruszają prawa (gdyż wtedy przysługiwały by mu roszczenia z innych tytułów), lecz stanowią o nierównym potraktowaniu bez wystarczającego i obiektywnego uzasadnienia. Dobrym przykładem może być choćby odwołanie się do ugruntowanej linii orzeczniczej dotyczącej dopuszczalności roszczeń z tytułu dyskryminacji w dostępie do zatrudnienia, gdzie nie można potencjalnemu pracodawcy odmawiającemu zatrudnienia przypisać żadnego formalnego naruszenia przepisów prawa, lecz czyn taki może stanowić akt dyskryminacji (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 13 lutego 2018 r. II PK 345/16).

Z tej perspektywy zatem również w odniesieniu do delegacji prokuratorów, które dokonywane są zgodnie z przepisami prawa, a w szczególności art. 106 prawa o prokuraturze nie jest wyłączona możliwość kontroli sądowej, nie tyle co do samej legalności tej decyzji, ale raczej do jej niedyskryminującego charakteru. Innymi słowy sąd nie podważa uprawnień Prokuratora Krajowego do podejmowania tego typu decyzji kadrowych, lecz w razie wystąpienia z zarzutami dyskryminacji w zatrudnieniu z tego tytułu delegacji, pozwany winien wykazać przed sądem, iż taka delegacja miała charakter nie tylko legalny ale również obiektywnie uzasadniony. Pozwany winien zatem przedstawić sądowi kryteria jakimi się kierował i udowodnić, iż miały one charakter obiektywny a nie dyskryminujący. Oparcie się zaś na twierdzeniu, iż decyzja była zgodna z prawem i przez to nie wymaga dalszego uzasadnienia niewątpliwie takich wymogów nie spełnia. Nie jest również wystarczające się odwołanie się do argumentacji dotyczącej "szczególnych potrzeb prokuratury", bez konkretnego wyjaśnienia na czym w tym przypadku potrzeby te polegały i dlaczego przełożyły się one na potrzebę delegowania tej właśnie osoby i do tej właśnie jednostki prokuratury. Zauważyć należy, że na dopuszczalność badania czy delegacja prokuratora dokonywana w trybie art. 106 prawa o prokuraturze nie ma charakteru dyskryminującego i zastosowania w tej kwestii art. 18^(3d) k.p. wskazuje również autorka komentarza do powołanego przepisu (vide komentarz pod red. Dra Pawła Drembkowskiego do art. 106 prawa o prokuraturze teza V pkt 4 cytowany za programem Legalis).

Powracając do realiów niniejszej sprawy, niezależnie od uznania legalności działania Prokuratora Krajowego przy podejmowaniu decyzji o delegacji powódki na podstawie art. 106 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze, w ocenie tutejszego Sądu zachodziły uzasadnione podstawy do uznania, iż wobec powódki dopuszczono się działań o charakterze dyskryminacyjnym, mianowicie doszło do nierównego potraktowania powódki w zatrudnieniu kwalifikowanego z uwagi na kryterium pod postacią działalności powódki K. K. (1) w Stowarzyszeniu (...). Powyższy wniosek potęgowała zaś okoliczność, iż tego samego dnia oprócz powódki delegowanych zostało również kilku innych członków Stowarzyszenia, co wzbudzało wątpliwości w zakresie przyczyn delegacji powódki. Okoliczność ta dawała zatem podstawy do domagania się odszkodowania w oparciu o przepisy Kodeksu pracy.

W tym miejscu wskazać należy, iż w zgodzie z art. 18^{3d} ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. 24 poz. 141 ze zm.) osoba, wobec której pracodawca naruszył zasadę równego traktowania w zatrudnieniu, ma prawo do odszkodowania w wysokości nie niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę, ustalone na podstawie odrębnych przepisów.

Jeszcze raz podkreślić zaś trzeba, iż stosunek pracy prokuratora, między innymi z uwagi na jego rangę oraz gwarancje trwałości zatrudnienia jest stosunkiem pracy wynikającym z mianowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 10 lipca 1996 r., I PZP 9/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 34 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 kwietnia 2001 r., I PKN 379/00, OSNP 2003 nr 5, poz. 116; z dnia 19 stycznia 2009 r., II PK 131/08, OSNP 2010, nr 15-16, poz. 185; z dnia 15 października 2015 r., II PK 260/14, M.P.Pr. 2016, nr 2, poz. 84-89; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2016 r., III PO 3/16, LEX nr 2142564). Jak wyjaśniono w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 1999 r., III ZP 2/99 (OSNP 2000, nr 6, poz. 213). Pragmatyki służbowe dotyczące tego rodzaju stosunków pracy, w tym także regulacje dotyczące prokuratorów, realizują zasadę wzmożonej ochrony trwałości stosunków pracy z mianowania. Wyraża się ona także w ograniczeniu dopuszczalności zmian w stosunku pracy. Z tak określoną gwarancją stałości stosunków służbowych wiąże się zasada dyspozycyjności pracownika, to znaczy szerokiego zakresu jego podporządkowania władzy służbowej, rozumiana przede wszystkim jako obowiązek pracownika mianowanego

poddania się jednostronnym decyzjom pracodawcy dotyczącym miejsca pracy, czasowego wykonywania innej pracy, delegowania itp.

Kontynuując, wskazać dalej należy, iż analiza orzecznictwa Sądu Najwyższego – wydanego na podstawie stanu prawnego sprzed 7 września 2019 r. – wskazuje na istotną różnicę między pojęciami „nierówne traktowanie w zatrudnieniu” i „dyskryminacja pracowników” (zob. np. wyroki SN z 22.02.2007 r., I PK 242/06, OSNP 2008/7–8, poz. 98; z 10.02.2009 r., II PK 149/08, OSNP 2010/17–18, poz. 210; z 18.09.2014 r., III PK 136/13, OSNP 2016/2, poz. 17; z 20.07.2017 r., I PK 216/16, LEX nr 2389574; z 14.12.2017 r., I PK 342/16, LEX nr 2435672; z 13.02.2018 r., II PK 345/16, LEX nr 2488644 i z 7.02.2018 r., II PK 22/17, OSNP 2019/1, poz. 1). Sąd Najwyższy przyjmuje bowiem, że dyskryminacja jest kwalifikowaną postacią nierównego traktowania, z którą mamy do czynienia tylko wtedy, gdy nierówne traktowanie spowodowane jest naruszeniem przez pracodawcę co najmniej jednego z kryteriów określonych w art. 11³ k.p. i 18^{3a} § 1 k.p. Przepisy te przewidywały dwa rodzaje zakazanych kryteriów różnicowania pracowników: kryteria osobowe (płeć i następne) oraz dwa kryteria rodzaju stosunku pracy. Zwrot „w szczególności” odnosił się tylko do kryteriów osobowych, ponieważ kryteria rodzaju stosunku pracy były od nich oddzielone zwrotem „a także ze względu na”. Dlatego różnicowanie sytuacji pracowników na podstawie innych społecznie nieakceptowalnych kryteriów niż wymienione w art. 11³ i 18^{3a} § 1 stanowiło dyskryminację tylko wtedy, gdy odnosiły się one do osoby pracownika (np. światopogląd lub obywatelstwo).

Obowiązująca od dnia 7 września 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 1043) nowelizacja art. 11⁽³⁾ oraz art. 18^(3a) § 1 polega na usunięciu z nich wyrazów „a także ze względu na”. Pominięcie tych wyrazów w nowym brzmieniu art. 11⁽³⁾ i 18^(3a) § 1 oznacza, że wszystkie wymienione w tych przepisach kryteria zakazanej dyskryminacji mają jednakowy, przykładowy charakter. W nowym stanie prawnym traci więc aktualność orzecznictwo SN przyjmujące, że charakter przykładowy mają tylko kryteria odnoszące się do osoby pracownika (płeć, wiek i pozostałe znajdujące się przed usuniętymi przez nowelizację wyrazami „a także ze względu na”), zaś wyliczenie innych kryteriów jest wyczerpujące. W konsekwencji – w stanie prawnym obowiązującym od dnia 7 września

2019 r. – niedozwolonymi kryteriami różnicowania sytuacji pracowników (stanowiącego dyskryminację) są kryteria wymienione w art. 11⁽¹⁾, 18^(3a) § 1 i w przepisach szczególnych oraz inne kryteria, które są społecznie nieakceptowalne. Katalog niedozwolonych kryteriów różnicowania sytuacji pracowników jest otwarty. Ich stosowanie oznacza dyskryminację pracownika, chyba że pracodawca udowodni, że kierował się obiektywnymi powodami. Skutkiem nowelizacji jest więc – jak stwierdzono w jej projekcie – że „każde nieuzasadnione obiektywnymi przyczynami nierówne traktowanie pracowników będzie uznawane za dyskryminację”. (Jaśkowski Kazimierz, Maniewska Eliza, Komentarz aktualizowany do Kodeksu pracy, Opublikowano: LEX/el. 2022) Przedstawione wyżej stanowisko dotyczące konsekwencji nowelizacji obowiązującej od dnia 7 września 2019 r. w pełni podzielił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 listopada 2020 r., II PK 239/18 (OSNP 2021/9, poz. 101, LEX).

W tym miejscu podkreślić zaś trzeba, iż przepis art. 18^{3b} § 1 k.p. zmienia rozkład ciężaru dowodu przewidziany w art. 6 k.c. (w zw. z art. 300 k.p.), według którego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Bywa on nazywany „odwróconym rozkładem ciężaru dowodu”. Omawiany art. 18^{3b} § 1 k.p. zwalnia pracownika z konieczności udowodnienia jego dyskryminacji. Ciężar dowodu określony w art. 18^{3b} § 1 k.p. polega na obowiązku przedstawienia przez pracownika faktów, z których można domniemywać istnienie dyskryminacji, zaś dla uwolnienia się od odpowiedzialności pracodawca musi udowodnić, że nie dyskryminuje pracownika. Inaczej mówiąc, musi on wykazać, że różnicując sytuację pracownika, kierował się obiektywnymi powodami, a nie kryteriami zakazanymi przez art. 18^{3a} § 1 k.p. (por. orzecznictwo TS zamieszczone pod przepisami regulującymi ciężar dowodu w dyrektywach równościowych – załącznik do Komentarza).

Również według Sądu Najwyższego (postanowienie z 24.05.2005 r., II PK 33/05, LEX nr 184961) pracownik dochodzący odszkodowania z tytułu naruszenia zasady równego traktowania musi najpierw wykazać, że był w zatrudnieniu dyskryminowany, a dopiero następnie pracodawcę obciąża przeprowadzenie dowodu potwierdzającego, że przy różnicowaniu pracowników kierował się obiektywnymi przesłankami. Także w tezie 1 wyroku Sądu

Najwyższego z dnia 9 czerwca 2006 r., III PK 30/06 (OSNP 2007/11–12, poz. 160), stwierdzono, że pracownik powinien wskazać fakty uprawdopodobniające zarzut nierównego traktowania w zatrudnieniu, a wówczas na pracodawcę przechodzi ciężar dowodu, że kierował się obiektywnymi powodami (art. 18^{3b} § 1 k.p. i art. 10 dyrektywy 2000/78 – zob. załącznik do Komentarza). Udowodnienie zaś przez pracodawcę obiektywnych kryteriów różnicowania sytuacji pracowników uwalnia go od zarzutu dyskryminacji, niezależnie od tego, jakie jej kryterium było przedmiotem zarzutu.

Powracając do realiów niniejszej sprawy, odpierając zarzuty zgłoszone przez powódkę, pozwany pracodawca – Prokuratura Okręgowa W. w W. obowiązany był zatem do wykazania obiektywnych kryteriów uzasadniających delegację powódki do jednostki prokuratury niższego rzędu, co niewątpliwie stanowiło gorsze potraktowanie powódki w zatrudnieniu. Z powoływanych już zaś uprzednio zeznań świadka B. Ś. wynikało wyłącznie to, iż jego twierdzenia sprowadzały się do argumentacji, że posiadał on podstawy prawne do wydania powódce polecenia delegacji, jak również nie miał obowiązku wskazywania uzasadnienia swej decyzji kadrowej. Biorąc jednakże pod uwagę wyżej przywołane kwestie ciężaru dowodu, do uwolnienia się przez pozwanego pracodawcę od odpowiedzialności odszkodowawczej wymagane było udowodnienie w toku procesu okoliczności – obiektywnych przesłanek pozbawionych charakteru dyskryminującego, które przemawiały i uzasadniały delegację powódki. Powyższe zatem twierdzenia o braku potrzeby uzasadnienia decyzji kadrowej niewątpliwie miały charakter niewystarczający. Nadto, również w odpowiedzi na pozew zaniechano wskazania obiektywnych kryteriów podjętej wobec powódki decyzji. Zeznania szeregu świadków przesłuchiowanych w toku niniejszej sprawy oscylowały zaś wokół różnego rodzaju niedoprecyzowanych w sposób wystarczający kwestii, w tym chociażby powoływano ogólne utrudnienia pracy prokuratury związane z epidemią COVID-19, bądź zwracano uwagę na szczególne potrzeby prokuratury.

Wprawdzie, co już zostało uprzednio wspomniane Sąd nie ma możliwości ingerowania w działania prokuratury podjęte w związku ze wspomnianymi „szczególnymi potrzebami”, jednakże pojęcie to mając charakter szeroki wymagało doprecyzowania w niniejszym procesie. Dopiero bowiem szczegółowe doprecyzowanie wspomnianych „szczególnych potrzeb prokuratury” na dzień delegacji powódki, ich konkretne wymienienie i wyjaśnienie uzasadniałoby uznanie, iż tego rodzaju szczególne potrzeby zaistniały, czego jednak pozwani nie uczynili w sposób wystarczający. Po pierwsze, nie sposób bowiem mówić o szczególnych potrzebach delegowania powódki do Prokuratury Rejonowej w G. w sytuacji, w której na jej miejsce do Prokuratury Okręgowej W. w W. Wydziału (...) delegowano prokuratora E. O. z Prokuratury Rejonowej W.. Powyższe miało bowiem miejsce w okresie delegacji powódki do Prokuratury Rejonowej w G. w marcu 2021 r. Jeżeli zatem przyjąć, iż na dzień delegacji powódki nie istniały potrzeby kadrowe w Prokuraturze Okręgowej W. w W., lecz zasadnym było delegowanie powódki do ww. Prokuratury Rejonowej, za nielogiczne należałoby uznać delegowanie w miejsce powódki nowej osoby prokuratora. W toku procesu potwierdzone zaś zostało, iż w istocie nadmierne obciążenia pracą prokuratorów obecne są w niemalże każdej prokuraturze w kraju. Tym samym nie sposób również uznać jakoby obciążenie powódki pracą w Prokuraturze Okręgowej W. w W. nie było znaczne.

Wskazać również należy, iż powódka w istocie w sposób celny podważyła twierdzenia pozwanych jakoby szczególne potrzeby wymagające delegacji powódki zachodziły właśnie w Prokuraturze Rejonowej w G.. Jeszcze raz podkreślić bowiem trzeba, iż nadmierne obciążenie sprawami obecne było bowiem w większości prokuratorów w kraju. Jak słusznie zatem wskazywała powódka, które to wnioski powódki Sąd postanowił przytoczyć poniżej, z zestawienia wynika, że Prokuratura Rejonowa w G. wśród jednostek podległych Prokuraturze Okręgowej w T. zajmuje 5 miejsce pod względem obciążenia sprawami. Powyższe znajduje także odzwierciedlenie w sprawozdaniu PK – PIK z działalności Prokuratury Rejonowej w G. w 2020 r., stanowiącego załącznik nr 19 do pozwu. Z jego treści wynika, że wpływ spraw do tej jednostki w 2020 r. wynosił 1082, co oznacza średni miesięczny wpływ 90 spraw, dzieląc go na dwóch prokuratorów dawało po 45 spraw w referacie każdego z nich. Z danych statystycznych Prokuratury Krajowej przedłożonych przez pełnomocnika pozwanych, a przekazanych za pismem z dnia 1 grudnia 2021 r. wynika, że średni miesięczny wpływ spraw, obejmujący nie tylko sprawy Ds., ale również Pa, Pc wynosił 51,13 sprawy. Nadto z 1082 spraw, wszczęto 474, co daje obciążenie ok. 20 spraw wszczętych przypadających w miesiącu na jednego prokuratora. W pozostałych

sprawach wydano postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia. Do sądu skierowano 164 sprawy, umorzono 149 spraw. Sądy osądziły 247 spraw, z udziałem prokuratora osądzono tylko 25 spraw w ciągu roku, co oznacza niewielką aktywność prokuratorów na odcinku postępowania sądowego. Na następny okres sprawozdawczy pozostało 26 spraw.

Z odpowiedzi Prokuratora Okręgowego w T. z dnia 4 listopada 2021 r. (k. 423 a.s.) wynika, że w prokuraturach rejonowych podległych temu okręgowi jest 17 wakatów orzeczniczych, natomiast według danych przekazanych przez Prokuraturę Krajową jest 5 wakatów.

Odnośnie Prokuratury Rejonowej w G., brak było rozbieżności w danych statystycznych, był jeden wakat orzeczniczy, który powstał we wrześniu 2019 r. Przez okres ponad roku, za wystarczające uznano delegowanie prokuratorów na okres wakacji. Powyższe potwierdziła odpowiedź Prokuratora Rejonowego w G. z dnia 2 lutego 2021 r. na wniosek złożony w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej przez Stowarzyszenie (...) (k. 105-117 a.s.), z której wynikało, że delegowano jednego prokuratora w okresie od 2 marca 2020 r. do 31 marca 2020 r. oraz jednego asesora w okresie od 20 lipca 2020 r. do 31 sierpnia 2020 r. Zasadnym jest zatem stwierdzenie, że kierownik Prokuratury Rejonowej w G. – Prokurator Krajowy B. W. za wystarczające uznał wsparcie w realizacji obowiązków służbowych tylko w okresie wakacyjnym. Jak sam wskazywał zaś w swych zeznaniach, nie kierował również takich pism do Prokuratora Okręgowego w T., ten zaś nie zgłaszał w tej materii żadnych wniosków do Prokuratury Krajowej.

W ocenie tutejszego Sądu nie były zatem przekonujące twierdzenia strony pozwanej o tym, jakoby faktycznie zaistniały szczególnie potrzeby kadrowe w Prokuraturze Rejonowej w G., które miałyby uzasadniać delegację powódki.

Nie można również pomijać okoliczności, iż Prokuratura Rejonowa w G. oddalona jest od miejsca zamieszkania powódki o ponad 181 km. Powódka stawić się miała do pracy w miejscu oddelegowania w dniu 20 stycznia 2021 r. Nie bez uwagi pozostaje to, iż w okresie tym panował stan epidemii wywołanej wirusem SARS COV-2, co utrudniało znalezienie mieszkania w krótkim czasie bądź uzyskania zameldowania w hotelu.

Co zaś najistotniejsze, za w istocie znikomą należy uznać inicjatywę dowodową pozwanych, którzy nie podołali ostatecznie ciężarowi dowodu, przedstawiając w toku procesu na poparcie swych twierdzeń wyłącznie dokument prywatny w postaci notatki służbowej Biura Kadr Prokuratury Krajowej z dnia 14 września 2021 r. Sąd uznał zaś, iż ww. dokument prywatny nie stanowi wiarygodnego dowodu wykazującego rzeczywiste obciążenie Prokuratury Rejonowej w G.. Wskazany wyżej dokument prywatny dowodzi w istocie wyłącznie temu, iż przedmiotowa notatka została sporządzona. Podkreślić zaś trzeba po pierwsze, iż notatka sporządzona została przez osobę asystenta prokuratora – M. S., nie zaś przez Prokuratora Krajowego, czy też Dyrektora Biura Kadr Prokuratury Krajowej. Już ta okoliczność stanowi o jej znikomym znaczeniu dowodowym. Co więcej, z widniejącej na powyższym dokumencie daty – 14 września 2021 r. wynika, iż notatka ta sporządzona została już 9 miesięcy po delegacji powódki do Prokuratury Rejonowej w G.. Powoływanie się na tego rodzaju dokument prywatny, który nie został poparty konkretnymi materiałami źródłowymi stanowi w istocie zabieg niecelowy – Sąd nie ma podstaw do przyjęcia ww. dokumentu za wiarygodne źródło dowodowe i czynienia na jej podstawie ustaleń faktycznych. Ponadto, analiza danych wynikających z notatki w zestawieniu z nadesłanymi przez poszczególne prokuratury wykazami etatów prokuratorów (k. 379-386, k. 389-391, k. 406-412, k. 421-427, k. 429-430, k. 432-435, k. 437-465, k. 467-468, k. 470-473 a.s.), obciążeń referatów, jak również informacjami o przebywaniu na izolacji z uwagi na zakażenie COVID-19, nie daje podstaw do uznania, jakoby niezbędnym było skierowanie właśnie do Prokuratury Rejonowej w G. prokuratora pełniącego swoje obowiązki w okręgu (...).

Nadmienić jedynie w tym miejscu należy, iż znaczną inicjatywą dowodową w postępowaniu wykazywała się w istocie sama powódka K. K. (1), której rolą było jednak wyłącznie wykazanie, iż była w zatrudnieniu dyskryminowana. Kwestie ciężaru dowodu i jego rozkładu w niniejszym postępowaniu miały zaś poniekąd nieodłączny wpływ na dokonywaną przez Sąd ocenę ponawianych przez powódkę wniosków i ich ostateczne pominięcie. Co więcej, zaznaczyć należy, iż wnioski dowodowe powódki w żadnym zakresie nie traktowały o kwestii wysokości odszkodowania, zaś wniosek dowodowy zgłoszony w przedmiocie ustalenia okoliczności szkody majątkowej poniesionej przez powódkę należało uznać za spóźniony, o czym była mowa już szeroko w ocenie dowodów.

Przechodząc dalej, wobec okoliczności jednoznacznego stwierdzenia, iż zaistniała okoliczność związana z nierównym potraktowaniem powódki w zatrudnieniu, jak również z uwagi na to, iż strona pozwana nie podołała ciężarowi dowodowemu i zaniechała wykazania kryterium obiektywnego skutkującego uwolnieniem się od odpowiedzialności, Sąd obowiązany był dokonać analizy i oceny, czy zaszyły przesłanki do przyjęcia, iż w sprawie niniejszej zaistniało nierówne traktowanie kwalifikowane w postaci dyskryminacji z uwagi na dyskryminujące kryterium, czy też nierówne potraktowanie z uwagi na niezidentyfikowane przyczyny. Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego i okoliczności zaistniałe w sprawie Sąd doszedł do wniosku, iż zachodzą podstawy do przyjęcia, że wobec powódki zastosowano nierówne traktowanie kwalifikowane w postaci dyskryminacji z uwagi na dyskryminujące kryterium. Za kryterium to należało zaś przyjąć okoliczność przynależności powódki do Stowarzyszenia (...).

O powyższym przesądziło w istocie to, iż brak jest możliwości, aby w sposób logiczny oraz racjonalny wyjaśnić zbieżności w czasie w zaistnieniu delegacji powódki, jak również delegacji innych prokuratorów – członków wspomnianego Stowarzyszenia, które to delegacje miały miejsce w tym samym okresie (od stycznia do kwietnia 2021 r.). Podkreślić zaś trzeba, iż strona pozwana nie zgłaszała twierdzeń przeciwnych w stosunku do powyższej okoliczności, nie podjęto żadnych działań mających na celu podważenie tego rodzaju ustaleń. Za niewiarygodne Sąd uznał zaś twierdzenia świadka B. Ś. – uprzedniego Prokuratora Krajowego o tym, jakoby nie miał on wiedzy na temat działalności Stowarzyszenia (...).

W konsekwencji wszelkich wyżej wskazanych okoliczności za zasadne należało zatem uznać roszczenie powódki wywodzone na podstawie wspomnianego już przepisu art. 18^(3d) k.p o zasądzenie od pozwanej Prokuratury Okręgowej W. w W. odszkodowania za doznaną krzywdę z tytułu naruszenia zasady równego traktowania i zakazu dyskryminacji w związku z wydaną w dniu 15 stycznia 2021 r. przez Prokuraturę Krajową reprezentowaną przez Prokuratora Krajowego B. Ś. decyzją kadrową o oddelegowaniu powódki do wykonywania czynności służbowych w Prokuraturze Rejonowej w G. na okres 6 miesięcy.

Nie budzi zaś wątpliwości, co już zostało powyżej szczegółowo poruszone, iż zachodziły podstawy do uznania, że wobec powódki znajdowały zastosowanie przepisy Kodeksu pracy, w tym wspomniany art. 18^{3d} k.p. Powyższe aktualizuje się bowiem poprzez treść art. 130 ustawy – Prawo o prokuraturze, zgodnie z którym w sprawach nieuregulowanych w niej lub w przepisach szczególnych do prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz.U. Nr 31, poz. 214 ze zm.), a w sprawach nieuregulowanych także w przepisach tej ustawy – przepisy Kodeksu pracy.

Co znajdowało zaś już odzwierciedlenie w uprzednio powoływanych orzeczeniach Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 16 czerwca 2021 r., sygn. akt III PSKP 23/21), jak również w odpowiedzi Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu na skargę prokuratora J. B. (1) z dnia 5 września 2016 r. w sprawie zarejestrowanej pod sygn. 53626/16, nie budzi wątpliwości, iż „stosunek pracy prokuratora, między innymi z uwagi na jego rangę oraz gwarancje trwałości zatrudnienia jest stosunkiem pracy wynikającym z mianowania”.

Osoba, wobec której pracodawca naruszył zasadę równego traktowania w zatrudnieniu, ma prawo do odszkodowania w wysokości nie niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę, ustalone na podstawie odrębnych przepisów (art. 18^{3d} k.p.). Odszkodowanie z art. 18^{3d} obejmuje zaś wyrównanie uszczerbku w dobrach majątkowych i niemajątkowych pracownika (zob. teza 1 wyroku SN z 7.01.2009 r., III PK 43/08, OSNP 2010/13–14, poz. 160, oraz wyrok z 10.07.2014 r., II PK 256/13, LEX nr 1515454). O istnieniu tego drugiego elementu można wnosić z kilku okoliczności. Po pierwsze, przepis ten przyznaje prawo do odszkodowania w wysokości minimalnego wynagrodzenia niezależnie od powstania jakiegokolwiek szkody. Po drugie, z tego przepisu nie wynika, aby w razie szkody majątkowej przysługiwało pracownikowi odrębne świadczenie odszkodowawcze (zadośćuczynienie) za doznaną krzywdę. Stanowisko, że odszkodowanie z art. 18^{3d} k.p. obejmuje nie tylko szkodę majątkową pracownika, ale jednocześnie stanowi zadośćuczynienie za doznaną przez niego krzywdę, podzielił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 maja 2019 r., III PK 50/18 (OSNP 2020/5, poz. 42).

Powracając na grunt niniejszej sprawy, co się tyczy podnoszonej przez powódkę szkody majątkowej powstałej w związku z delegacją do oddalonej o ponad 181 km od miejsca zamieszkania powódki Prokuratury w G., powódka nie wykazała w istocie żadnymi dowodami, iż szkodę tę oraz w jakiej wysokości, faktycznie poniosła. Podkreślić bowiem trzeba, iż już w pozwie powódka miała możliwość przedłożenia szeregu dowodów na potwierdzenie wywodzonych w powyższym względzie twierdzeń, w tym zgłoszenie wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków. Powódka zgłosiła w istocie niczym nieoparte twierdzenia jakoby sama poniosła koszty w kwocie (...) zł, które nie zostały jej zrekompensowane. Do akt sprawy nie zostały natomiast ostatecznie dołączone rachunki, faktury wskazujące na poniesione przez powódkę koszty. Z tytułu kosztów poniesionych w związku z odbytymi podróżami (diety od (...) zł do (...) zł), jak również w związku z opłatami z tytułu najmu mieszkania ((...) zł) powódka otrzymała zaś zwrot środków finansowych od prokuratury. Wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków powódka zgłosiła natomiast dopiero w trakcie terminu rozprawy w dniu 23 lutego 2022 r., tym samym Sąd obowiązany był uznać wniosek ten za spóźniony, jak również zmierzający w istocie do przedłużenia postępowania w sprawie, albowiem zgłoszony w trakcie jednego z ostatnich terminów rozprawy poprzedzających wydanie wyroku.

Nie budzi wątpliwości, iż odszkodowanie, o którym mowa w art. 18^(3d) k.p., obejmuje wyrównanie uszczerbku zarówno w dobrach majątkowych i niemajątkowych pracownika. Jednakże Sąd nie miał ostatecznie podstaw do stwierdzenia, jakoby powódka faktycznie poniosła uszczerbek majątkowy w związku z dyskryminującym delegowaniem jej osoby do Prokuratury Rejonowej w G. – nie wykazano bowiem w istocie w żadnym zakresie, iż zaistniała w stosunku do powódki K. K. (4) szkoda majątkowa uzasadniająca przyznanie na jej rzecz odszkodowania w myśl ww. art. 18^(3d) k.p.

Sąd Okręgowy większością głosów składu osobowego uznał zaś, iż skutek delegacji do Prokuratury Rejonowej w G., która to delegacja miała charakter działania dyskryminacyjnego, powódka K. K. (1) poniosła uszczerbek o charakterze niemajątkowym.

Decyzja Prokuratora Krajowego z dnia 15 stycznia 2021 r. miała charakter dowolny i dyskryminujący i została wydana z naruszeniem praw i godności pracowniczej powódki jako prokuratora. Abstrahując już nawet od samej oceny pracy powódki, która to ocena nie była w istocie przedmiotem niniejszego postępowania, doszło do naruszenia godności pracowniczej powódki, którą tworzy chociażby poczucie własnej wartości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego za dominujący należy zaś uznać pogląd, że wykonywanie swoich uprawnień przez pracodawcę, może stanowić naruszenie godności pracowniczej. Jak słusznie zwróciła uwagę powódka, pogląd ten ukształtował się w szczególności pod wpływem wprowadzenia przepisów zakazujących dyskryminacji i mobbingu. W obu tych przypadkach, chodzi bowiem nie tylko o zachowanie pracodawcy, które jest sprzeczne z prawem, ale również o niewłaściwy sposób korzystania z posiadanych uprawnień. Działania pracodawcy w ramach, przewidzianych normami prawa pracy, uprawnień do zarządzania pracownikiem nie wyłącza zachowania pracodawcy naruszającego godność pracownika (art. 11¹ k.p. w zw. z art. 23 i 24 k.c.). (zob. wyrok SN z dnia 26 marca 2019r., sygn. I PK 269/17)

Wspomniana delegacja do jednostki niższego rzędu niewątpliwie rodziła negatywne doświadczenia i odczucia u powódki, na co powódka zwracała uwagę w swych wiarygodnych zeznaniach. Delegacja ta godziła w jej dobre imię i godność oraz uderzała w istocie w wizerunek w środowisku zawodowym, obniżała prestiż wśród pracowników sekretariatu i prokuratorów budowany przez wiele lat. Nie można bowiem pomijać okoliczności związanych z pełnionymi na przestrzeni lat przez powódkę funkcjami w prokuraturze. Powódka K. K. (1) od dnia 2 listopada 2006 r. do 14 kwietnia 2010 r. pełniła funkcję Wizytatora Prokuratury Apelacyjnej w W. (w tym od 2 maja 2007 r. skierowano powódkę do wykonywania obowiązków służbowych z Wydziale (...) Prokuratury Apelacyjnej w W.). W okresie od 15 kwietnia do 31 grudnia 2010 r. powódka była Naczelnikiem Wydziału (...) Prokuratury Apelacyjnej w W.. Wprawdzie aktem władczym z dnia 13 kwietnia 2016 r. (sygn. PK IX K 103.616.2016), Prokurator Generalny Z. Z. przeniósł powódkę z dniem 18 kwietnia 2016 r. na miejsce służbowe w Prokuraturze Okręgowej W. w W., jednakże nastąpiło to z zachowaniem tytułu „prokuratora byłej Prokuratury Apelacyjnej w W.” oraz prawa do wynagrodzenia nabytego na dotychczas zajmowanym stanowisku. Wówczas z dniem 21 kwietnia 2016 r. powódka skierowana została do wykonywania

czynności służbowych w Wydziale (...) Prokuratury Okręgowej W. w W.. W jednostce tej powódka wykonywała obowiązki służbowe w Wydziale (...) do dnia 18 stycznia 2021 r.

Uwzględniając chociażby zasady doświadczenia życiowego, uzasadnionym jest stwierdzenie, iż tego rodzaju przeniesienie powódki do Prokuratury Rejonowej w G. rodziło negatywne skutki w postaci degradacji i deprecjacji jakości oraz oceny pracowniczej powódki oraz jej godności pracowniczej, jak również godności ludzkiej. Tego rodzaju praktyki nie mogą podlegać akceptacji i niewątpliwie wywołują pewnego rodzaju krzywdę rodzącą uprawnienie do odszkodowania. Odszkodowanie to uregulowane w art. 18^(3d) k.p. w istocie ma charakter również swoistego rodzaju zadośćuczynienia z tytułu niewymiernej i niemajątkowej krzywdy, której powódka niewątpliwie doznała. Tym samym Sąd widział podstawy do uwzględnienia powództwa K. K. (1) o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania od jednostki stanowiącej pracodawcę powódki, a mianowicie Prokuratury Okręgowej W. w W., gdyż to właśnie ten podmiot w niniejszym postępowaniu posiadał legitymację bierną. Powództwo to podlegało przy tym uwzględnieniu jedynie w części, tj. jedynie przy uwzględnieniu kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Zgodnie z treścią § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 września 2020 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wysokości minimalnej stawki godzinowej w 2021 r. (Dz.U.2020.1596 z dnia 2020.09.16) od dnia 1 stycznia 2021 r. ustalono minimalne wynagrodzenie za pracę w wysokości 2800 zł.

Nie budzi zaś wątpliwości Sądu to, iż wysokość odszkodowania winna zostać ustalona przy uwzględnieniu całego okresu na jaki powódka została delegowana do Prokuratury Rejonowej w G.. Delegacja ta trwała w okresie od dnia 20 stycznia 2021 r. do dnia 19 lipca 2021 r. Tym samym odszkodowanie winno zostać ustalone w kwocie sześciokrotności wyżej wskazanego wynagrodzenia minimalnego za pracę, a mianowicie w wysokości 16 800 zł (tj. 2800 zł x 6 miesięcy delegacji).

Jednocześnie brak było podstaw do przyjęcia kwoty wyższej odszkodowania, albowiem nie wykazano okoliczności jakoby powódka poniosła dodatkowy uszczerbek, w tym chociażby uszczerbek na zdrowiu, bądź jakoby miejsce miały dodatkowe naruszenia praw powódki w związku z przedmiotową delegacją. Podkreślić należy, iż w trakcie procesu decyzyjnego w zakresie ustalania wysokości odszkodowania Sąd nie może pomijać wagi naruszeń, do jakich doszło wobec pracownika. W realiach niniejszej sprawy nie miała zaś miejsca okoliczność związana z przypisaniem Prokuratorowi Krajowemu rażąco niezgodnego z prawem działania. Znaczącym dla rozstrzygnięcia było bowiem to, iż dokonując delegacji powódki nie posłużono się obiektywnymi kryteriami, tym samym dopuszczono się wobec niej nierównego traktowania w zatrudnieniu przy uwzględnianiu przesłanki dyskryminacyjnej.

Przypomnieć zaś należy, iż powódka domagała się w pozwie zasądzenia na jej rzecz odszkodowania w kwocie łącznej 76 000 zł. Tak określoną wysokość odszkodowania powódka uzasadniała tym, iż uwzględnia ono naruszenia o charakterze dyskryminacyjnym, spowodowane przez Prokuratora Krajowego po raz drugi wobec powódki, co wskazuje na intencjonalność i umyślność jego zachowania. Powódka dodatkowo wskazywała, iż dotkliwość tego postępowania jest tym większa, że została ona dokonana przez Prokuratora Krajowego, przez osobę, które winna stać na straży prawa, powołaną do ochrony praworządności, a nie łamania praw pracowniczych wynikających z kodeksu pracy. Nadto, w trakcie rozprawy w dniu 13 października 2021 r. powódka oświadczyła, iż kwota odszkodowania wynika z wielokrotności wysokości wynagrodzenia powódki, która na tamten czas uzyskiwała wynagrodzenie w kwocie (...) zł – tym samym kwota odszkodowania wedle twierdzeń powódki stanowi jej (...) wynagrodzenie. Nie można jednak pomijać tego, iż w okresie przedmiotowej delegacji powódka K. K. (1) nadal pobierała wynagrodzenie, które wypłacane było na jej rzecz w wysokości ustalonej na dotychczasowym poziomie, mianowicie jeszcze przed skierowaniem na delegację. Wykonując bowiem swoje obowiązki prokuratorskie w Prokuraturze Okręgowej W. w W. powódka zachowała tytuł „prokuratora byłej Prokuratury Apelacyjnej w W.” oraz prawo do wynagrodzenia nabytego na dotychczas zajmowanym stanowisku.

Wywodzoną przez powódkę kwotę odszkodowania w wysokości 76.000 zł należało zatem w takich realiach uznać za wygórowaną i nie znajdującą oparcia w materiale dowodowym. Tym samym Sąd miał podstawy do

zasądzenia odszkodowania w wysokości wyliczonej przy uwzględnieniu minimalnej wysokości wynagrodzenia za pracę przeliczonego przez okres na jaki powódka została delegowana.

Wszelkie powyższe okoliczności dały zatem podstawę do orzeczenia, jak w punkcie 1a. sentencji wyroku, a mianowicie do zasądzenia od Prokuratury Okręgowej W. w W. (pracodawcy powódki) na rzecz powódki K. K. (1) kwoty 16 800 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasad równego traktowania w zatrudnieniu. Jednocześnie na marginesie należy wskazać, iż powódka nie wniosła o zasądzenie odsetek od kwoty odszkodowania, tym samym Sąd nie miał podstaw do tego, aby o odsetkach rozstrzygać.

W punkcie 2. sentencji wyroku Sąd oddalił zaś powództwo K. K. (1) w pozostałym zakresie, a mianowicie w odniesieniu do roszczenia powódki o zasądzenie odszkodowania wykraczającego ponad kwotę 16 800 zł.

Nadto w zgodzie z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd obowiązany był do rozstrzygnięcia o kosztach procesu. W zgodzie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Mając na uwadze realia niniejszej sprawy wskazać należy, iż powódka wygrała niniejsze postępowanie jedynie w części, w przeważającym zakresie za stronę wygrywającą niniejszą sprawę należy uznać stronę pozwaną – Prokuraturę W. w W.. Zaznaczyć należy, iż pozwana Prokuratura W. w W. reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, jednakże pełnomocnik ten nie zawarł wniosku o zasądzenie na rzecz tego pozwanego kosztów zastępstwa procesowego. Powódka K. K. (1) w niniejszej sprawie nie była zaś reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, poniosła ona koszty procesu wyłącznie w postaci opłaty od pozwu w kwocie 3800 zł. Z uwagi zaś na to, iż roszczenie powódki uwzględnione zostało przez Sąd do kwoty 16 800 zł, tym samym stroną pozwaną Prokuraturę Okręgową W. w W. należało obciążyć zwrotem kosztów postępowania na rzecz powódki w kwocie 840 zł (tj. 5% z 16 800 zł).

Wobec powyższego Sąd orzekł zatem, jak w punkcie 1b. sentencji wyroku.

Sędzia (del.) Edyta Dzielińska Sędzia Dorota Opłowska – Starzec Sędzia Artur Fryc